

Columbia

Tidning för Columbia-konferensen.

Arg. V.

ROCK ISLAND, ILL., och Moscow, Idaho, den 20 DECEMBER 1904.

No. 12.

JUL.

Ett ljus går upp i mörka land,
en Son i dag är boren;
han lösa skall de fångnas band
och hela syndasären,
hans bädd är strå
i krubbans famn,
Guds Son ändå
är barnets namn
och Underbar och Styrka, Råd,
och Furste, Fader, full af nåd.

Där hvilar han, som huld och blid
ett fridens rike stiftar.
O glädjens, som i skördetid,
som när man bytet skiftar!
Hans späda hand
skall bryta af
i alla land
förtryckets staf,
oss frälsning ge ur synd och nöd
och ge oss seger i sin död.

O Jesusbarn, vår högsta skatt;
som frid oss mild bereder,
för dig i första julens natt
blott herdar föllo neder;
vi gå som de
till krubban fram
att dig tillbe,
Guds rena Lamm,
och lyssna tyst, som de en gång,
till änglaskarors jubelsång.

Från evig härlighet du gått
hit ned till vedermöda,
till tjänarlif och tjänarlott
och att på korset blöda.
Du lydig var
på kvalets stig,
till döds du har
förnedrat dig.
för oss du öppnat himlens port.
Haf tack för all den nåd du gjort!

O Jesusbarn, till barn oss gör,
oss gör allt mer dig like!
O Jesu, snart till seger för
din kristenhet, ditt rike!
Låt gry den tid,
då lamm och lo
och ulf och kid
tillsammans bo
och pilt och huggorm leka kan
och barnet leda lejonspann!

Allt krig med blod och störmig
skrud
skall då förgås, all fara,
och fullt af lof och böneljud
det helga berg skall vara.
Evens skall till slut
så leda allt
och föra ut,
hvad Gud befallt?
Det barn, som läg på krubbans
halm;
o Jesus, hör vår julepsalm!

JULEN

“O, du heliga,
o, du saliga,
jordens fröjdfulla högtidsdag!”

Så kommer du åter, du dyrbara
högtid, med ditt välsignade budskap
till jordens folk. Du är en fridens
högtid, ty du förkunnar för oss om
Fridsfurstens ankomst i världen.
Du är den första och största och
glädjefullaste af årets högtider, ty
i dig äro liksom inneslutna och af
dig äro beroende årets alla öfriga
högtider. Därför att vi hafva dig,
hafva vi också de osägligt sköna och
dyrbara uppståndelsens och andeut-

gjutelsens högtider. Du är stor,
därför att du talar till oss om Guds
kärlek till oss arma, vilsegångna
människobarn, fångna under syn-
dens tyranniska välde. Du säger
oss, att Gud så älskade oss, att han
sände sin egen älsklige Son i värld-
den för att lösa oss af syndens bo-
jor, skänka oss den sanna friheten
och göra oss till sina arfvingar och
Sonens medarfvingar. Du är stor,
därför att du förkunnar icke blott
att Jesus kom hit ned, utan att han
kom såsom en af oss, såsom vår bro-
der och blodsförvant, att

"Gud blef mänskobarn som vi,
på det Guds barn vi skola bli."

O, huru underbart är icke detta, som du säger oss om Jesus: att han, genom hvilken allt är skapat och i hvars makt allt är gifvet, låter sig födas af en kvinna och därmed ikläder sig vår natur, blir såsom en af oss, i allt oss lik, synden undantagen. Hvilken oändlig ära och upphöjelse har icke därigenom vederfarits vårt fallna släkte. Till och med himmelens saliga invånare, de heliga änglarna, fröjdade sig däröfver, såsom skriften betygar, ty en af dem uppenbarade sig omedelbart efter Jesu födelse för några ringa herdar i Betlehems ängd, bebådande den underbara tilldragelsen:

"Varen icke förfärad;
ty se, jag bädar eder stor glädje,
som skall vederfaras allt folket;
ty i dag är eder född Frälsaren,
som är Kristus, Herren, i Davids
stad."

Och med denne ängel framträdde strax en mängd af den himmelska härskaran, hvilka sjöngo denna härliga lofsång:

"Ära vare Gud i höjden
och frid på jorden,
till människorna ett godt behag!"

Hvarför sjöngo änglarna så? Ty skriften säger oss ingenstädes, att Jesus kom för deras skull eller att de hade någon nytta af hans människoblivande. De behöfva heller ingen frälsare, ty de äro fullkomligt lyckliga och saliga. Jo, de fröjdade sig för vår skull, därför att oss nu var gifven en Frälsare, som skulle göra det möjligt för oss människor att blifva delaktiga af en lika salighet med deras egen. Och om nu änglarna hade anledning att lofva Gud för detta, huru mycket större anledning hafva icke vi att prisa Gud för denna frälsning, som Jesus har beredt för oss. Ja, de som hafva fått rätt syn på Guds oändliga kärlek uppenbarad i Jesus, de försöka att på sitt svaga sätt lofsjunga Gud med sådana ord som dessa:

"Var hälsad, sköna morgonstund,
som af profeters helga mun
är oss bebådad vorden!
Du stora dag, du sälla dag,
på hvilken himlens välbehag
ännu besöker jorden!
Unga
sjunga
med de gamla;
sig församla
jordens böner
kring den störste af dess söner."

Och nu kommer du till oss igen, du stilla, heliga, fridsälla högtid.

Vi hälsa dig af hjärtat välkommen! Huru skulle vi väl kunna mottaga dig utan med innerlig bön till Gud om nåd att kunna fira dig rätt. Må vi blifva delaktiga af hela den välsignelse, du för med dig! O Jesus, vår dyre Frälsare, öppna våra hjärtan för dig! Vare du ämnet för vår julfröjd. Mätte du ock under denna julhögtid få gifva sann julfrid åt mängden hittills fridlös, olycklig själ! Salig den, som kan fira jul i Jesu namn. Han har redan på jorden en försmak af den himmelska julglädjen.

N. J. W. N.

Gamla testamentets löften om Kristus.

B. S. N.

Hela gamla testamentet är i hufvudsak profetiskt och innehåller i direkta löften, i förebilder och i förordningar, hvad det nya testamentet gifver oss såsom uppfyllelse och historiska verkligheter. Särskildt målas Kristus, världens Frälsare, genom dessa löften och förebilder så klart, att tron redan då kunde saligt omfatta och hoppas uppå honom.

Det första bland dessa profetiska löften gafs på fallets dag, då Gud sade: Jag skall sätta fiendskap emellan dig och kvinnan och emellan din säd och hennes säd. Denne skall söndertrampa ditt hufvud, och du skall stinga honom i hans häl. 1 Mos. 3: 15. Detta löfte innehåller i korthet alla de följande. Där lofvas en frälsare, denne skall taga människornas parti, han skall öfvervinna satans och dödens välde, men denna seger skall vinnas genom lidande.

Omkring två tusen år senare talar Gud till Abraham och säger: I dig skola alla släkter på jorden välsignade varda, 1 Mos. 12: 3. Detta syftar tydligen på Kristus, världens Frälsare, ty denne föddes till människa inom Abrahams släkt, och endast genom honom hafva alla folk på jorden blifvit välsignade i Abraham. Då denne patriark mottog löftet, hade han intet barn, och han fick under sin höga ålder vänta i 25 år på löftets son Isak. Denna hans väntanstill skulle förebilda det gamla förbundets långa väntanstill på Kristus, som i ordets högsta bemärkelse var löftets son. Han fick flera år efter denne sin käre sons födelse en befallning ifrån Gud att offra ende sonen till ett brännoffer. Detta utsägligen svåra uppdrag sökte han utföra utan invändning. Då

förnyade Gud till Abraham sitt löfte om välsignelse. Oförländet af Isak förebildade Guds enfödde Sons utgifvande och död för världen.

Till Mose sade Gud: En profet vill jag uppväcka åt dem utur deras bröders krets, som är dig lik, och jag vill lägga mina ord i hans mun, och han skall tala till dem allt hvad jag bjuder honom. Och hvar och en som icke hörsammar mina ord, hvilka denne skall tala i mitt namn, honom skall jag straffa därför, 5 Mos. 18: 18—19.

Således skulle Kristus i likhet med Mose, men i långt högre betydelse, vara en medlare emellan Gud och människor. Han är ock den rätte profeten och öfversteprästen. Ingen kommer heller till Fadern utan genom Jesus. Men han sköter vår gudstjänst natt och dag inför Fadern och manar godt för oss.

David fick löfte om att Messias skulle födas inom hans släkt, och att han skulle blifva kung öfver Israel. Profeterna, särskildt Esaias och Daniel, beskrifva profetiskt den kommande Frälsaren. Deras profetior belysa särskildt tvenne förhållanden om honom, hans lidande, Es. 53, och hans härlighet, Dan. 7. De två sista profeterna i gamla testamentet beskrifva utförligare hans ankomst till domen. Sak. 14; Mal. 3.

Således gaf redan det gamla testamentet en hel och klar bild på Jesus, vår Frälsare. Huru många hafva denna Guds ords bild af honom intryckt i sina hjärtan? Den, som saknar denna bild i sitt hjärta, saknar ock gudsbelätet i sin själ. Bed Gud om nåd att få likna vår käre Herre och Frälsare och att få del i hans stora frälsningsverk!

Tidens fullbordan.

C. E. F.

Salomo säger: allting hafver sin tid. Sådant lär oss ock hela skapelsen, himlakropparnas lopp, omväxlingarna i naturen. Ja, det minsta med det största betygar med en mun: att Gud är ordningens Gud. Hela Guds nådeshushållning med människosläktet uppenbarar detsamma. Människan skapades ock till Guds beläte, att hon skulle vara ett redskap för den tidens fullbordan, hvarom här är fråga, nämligen tiden för Jesu mandomsanammelse. Men detta människoblivande kunde icke äga rum före den "af Fadern fastställda tiden eller stunden." Allt sedan fallets dag bidde

människosläktet uppfyllelsen af löftet om kvinnosäden. Redan om den förste sonen tänkte modern, att han var den utlofvade ormaförtramparen. Det gick dock icke efter människornas tankar, men Guds rådslut förverkligades ständigt efter hans förutbestämda tider och skickelser, och i den mån släktet mognade därför. Han lämnade den ena parten af mänskligheten (hedningarna) att gå sina egna vägar, medan den andra parten (judarna) ställdes under hans lags fostran och förmyndareskap. Förgäfvades sträfvade hedningarna att ernå det åstundade målet (förlossning). Judafolket hade under Gud de ljusaste utsikter att förverkliga den ursprungliga idén med människan, men resultatet blef detsamma som för hedningarna; men tiden för Guds ingripande nalkades. Tidens fullbordan var för handen, när hedningarna stodo på höjden af sin makt; när Rom behärskade världen; när grekernas konst, språk och vishet nått sin middagshöjd. Människorna hade funnit, att de med sin största makt, konst, filosofi och uråldriga religioner icke förmådde lösa sig ur syndaträldomen. Hedningarna i sin blomma voro försjunkna i otro på och förnekelse af deras religioner, gudar; af ett lif efter detta, själens odödlighet; af strafflidande efter döden, ty, sade de: döden slutar allt elände och allt lif. Bland judafolket hade de 70 veckorna, om hvilka Daniel profeterat, gått illända; religionen stelnat i sina former; söndringar, ondska, egenrättfärdighet, otro, fanatism, köttligt sinne, förtryck och falska messias infunnit sig. Världen hade fred; ett rike och egentligen ett kultur-språk; större gemensamhet i utvärtes mätto, än världen skådat, sedan språkförbistring inträdde. Kommunikationerna voro, ock de bästa världen dittills åstadkommit. Tiden var mogen för stora ting, ja, för den största händelsen i människosläktets historia. Väntan efter Israels tröst var mäktig i enskilda själar bland egendomsfolket. Men när Herren Gud skådade ned på människorna, fann han dem alla orättfärdiga, i mörker och villfarelse. Men just "när världens hopp förtvinnadt stod", just då var tidens fullbordan; just då kom Johannes döparen, en andre Elias; just då "besökte Gud sitt folk", såsom jungfru Maria sjöng; just då hör-

des änglakören sjunga sitt: "Ära" för häpna herdar; just då lyste stjärnan för hedningarna, och utgick budskapet om den nyfödde judakonungen, Jesus, som skulle frälsa sitt folk från deras synder, fullborda lagen, blifva mänsklighetens enhetspunkt och enhetsfaktor; som skulle enligt "Guds fastställda råd" lida, dö och uppstå för att blifva vår förlossare och föra lif, ljus, frid, fröjd och oförgämligt väsende med sig till fallen människosläkt och så upprätta och återförena det med Gud i sig.

"Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett godt behag."

G. E. R.

Så lyder änglasången såsom den sjöngs på den första juldagens morgon. Herdarna, som med stum förvåning hade åbört det himmelska budskapet, att Frälsaren var född, voro de ena, som på jorden

frugo höra den sången af änglar. Väl måste deras första förskräckelse vid änglauppenbarelse hafva förbytts i hänförelse öfver denna lofsång, när den samafäldt sjöngs af "en mängd af den himmelska härskaran." Det är icke underligt, att de omtalade denna händelse, ej heller är det underligt, om de sjöngo denna sång. Särskildt sången såsom sådan måste ha gjort ett djupt intryck på dem. De kommo ihåg den ordagrant, och kanhända kunde sjunga den på samma melodi, som änglarna sjöngo den. Så blef det en herdesång af änglasången. Denna sång ljöd ofta mängen stilla natt, under det herdarna som vanligt höllo vakt om sin hjord. Det är än i dag en herdesång, som ljuder vid våra gudstjänster, och är den liksom ett aflägsset eko från Betlehems berg och dalar. Aflägsset, ty århundraden hafva flytt sedan Betlehems herdar sjöngo den; aflägsset, ty vi kunna nog ej sjunga den med sådana känslor och hän-

förelse, som änglarna och herdarna i Betlehemsnejden. Dock, när vi tänka på sångens innebörd, hafva vi erfårit, såsom dessa ej kunde det, huru allt har gått i fullbordan.

Genom Jesu födelse skulle Gud äras i högsta höjd (in excelsis), frid skulle sänkas till jorden, till stridigheternas och ofridens hemland, och Guds välbehag öfver människors barn.

Det är till Guds ära som Jesus Kristus har kommit till världen. Först därigenom, att den ursprungliga planen i Guds rådslut är i så mätto fullbordad, att där gifves en möjlighet för människan att frälsas. Då Gud skapade människan till sitt beläte, skapade han henne med förmånen af en fri vilja. Hon kunde falla, hon kunde välja sitt eget fördärf. Hon var god, fullkomlig, men detta hennes ursprungliga tillstånd, som var ett saligt tillstånd, kunde stegras i oändlighet. Detta var Guds ursprungliga vilja och plan med mänskligheten. För att tillintetgöra denna plan verkade en fiendlig makt. Huru den lyckades, bevisar ett fallet släkte, bevisar eländet i världen. På fallets dag fick djäfvulen äran. Äfven han har änglar och tjänsteandar, som sjunga hans lof. Om de vid fallet sjöngo en lofsång, så var den ett skriande hän mot en kärleksfull Skapare. Den var till djäfvulens ära i "lägstas djup", om strid och blodsutgjutelse på jorden, till människorna Guds vrede och förbannelse. Satan tog äran ifrån Gud. Men Gud vare tack, som återupprättade sin ära genom löftet om kvinnans säd och sedermera genom löftet fullbordan i Kristus Jesus. Såsom människan i sitt ursprungliga tillstånd kunde falla, så kan hon nu i sitt fallna tillstånd upprättas och frälsas. Icke underligt, att änglarna sjöngo Guds ära, icke underligt, att den sången sjunges här i eländet vid denna stora frälsningstanke.

Men Gud äras i högsta höjd genom det lof, som alla änglar och helgon sjunga inför tronen. Icke förr än vi äro lyckligt där, kunna vi fullt instämma. Det är där som Herren Gud fullkomnar sitt lof. Ut i sången till Guds och Lamme's lof skall man väl höra en ton af den sången, som sjöngs utanför Betlehem, åtminstone skall innehållet vara det samma. Ja, för frälsningens fullbordan skall Gud hafva äran i

evigheters evighet af dem, som varda frälsta. Käre läsare, måtte också våra stämmor höras där.

"Och frid på jorden" sjöngo änglarna. Kristus kom att i särskild mening upprätta ett rike på jorden. Ut i detta rike är han själf konung, och såsom sådan heter han bland annat "Fridsfursten". Det kännetecknande draget i hans regering är frid. Detta rikets segrar och framgångar vinnas icke på blodiga slagfält, utan genom dess fridsamhet. I världen hafva stridigheterna sitt hemvist, och världens barn hafva ingen ro. Men "Guds frid, som öfvergår allt förstånd", äges af alla medborgare i Kristi rike. Där gifves för dem en strid emot de andliga fienderna, men den striden stör ej hjärtats frid. Ty denna frid kommer däraf, att Gud är försönad. Man är icke längre mot Gud, utan med Gud. Och vid denna visshet känner själen frid och trygghet. Denna frid kommer ock däraf, att samvetets anklagelser hafva tystnat vid vissheten om att Kristus har lidit hvad vi brutit, att "han fullgjorde hvad vi borde och blef vår rättfärdighet. Han afvände vårt elände för båd' tid och evighet." Denna frid kommer slutligen däraf, att ett försönligt sinnelag mot vår nästa har trätt i stället för det hämndgiriga och oförsönliga sinnelaget, som kännetecknar den naturliga människan, och som åstadkommer så mycken strid och tvedräkt på jorden.

Mätte änglasången fullbordas mer och mer, så att Kristi rike måtte utbreda sig och omsluta hela jorden i sitt fridshägn, och änglarnas sång gå i salig fullbordan: "och frid på jorden." "Då skall på friden ingen ände vara."

Slutligen: "till människorna ett godt behag." När Jesus var döpt, hördes Faderns röst från himmelen: "Denne är min älskade Son, i hvilken jag har ett godt behag." Alla, som i tron mottaga Jesus såsom sin Frälsare, få därför med honom dela Faderns välbehag. I Kristus hafva vi därför Guds välbehag och kärlek, utan Kristus Guds vrede. I Kristus hafva vi allt, hvad till vår salighet hör. Vi vilja därför instämma i änglasången: "Ära vare Gud i höjden och frid på jorden, till människorna ett godt behag", och tacka Gud för dess härliga försäkran och stora löfte. Och detta särskildt nu

under den stundande julhögtiden, då vi återigen påminnas om dess stora firingsåttane.

Jesu namn.

Synderna äro eder förlätta för hans namns skull. 1 Joh. 2: 12.

Vi lära icke känna och älska Jesu namn, förrän vi varit och äro syndare, som icke kunna finna förlätnelse, frid och salighet på något annat sätt än genom en gudomlig Frälsare. O, då blir detta namn för oss ett namn öfver alla namn. Och hvem kan beskriva, hvad Jesus-namnet är för en syndare? Ju eländigare och hjälplösare han känner sig, desto större och saligare är för honom detta namn. Jag är eländig, fatig, fördömd och osalig i mig själf, Gud är mig för mina synder en förtärande eld, men det är en, som heter Jesus, en Frälsare för syndare, och han måtte visst vara min Jesus, detta namn har han fått för min skull. Då heter det: "Ditt namn är en utgjuten salva", en helande salva på en syndares svidande sår. Komme då sorg, nöd och död, jag har dock en Frälsare, som heter Jesus, och hvad mera behöfver jag egentligen?

Den, som med trons förvisning kan tala så, han vet hvad han har i Jesus och går lugn och trygg, fastän icke säker, allt som komma kan till mötes; ty han vet hvad Gud framför allt vill göra med honom, nämligen genom Jesus frälsa honom till evinnedigt lif. Och detta är nog att göra honom lycklig i tid och evighet. En troende själ är en syndare, men äger en Jesus, och då låter hon Gud för öfrigt göra med henne hvad han bäst finner, ty han kan dock icke fördärfva henne, så länge hennes bästa vän är och heter Jesus.

Jesu namn innebär hela rikedom af hans lif, hans födelse, död, uppståndelse samt hans dagliga verksamhet i församlingen till syndares frälsning. Ängeln sade ju också: Du skall gifva honom namnet "Jesus", och uttydde tillika betydelsen af detta namn, då han sade: "ty han skall frälsa sitt folk ifrån deras synder." Jesus heter således en Frälsare för syndare, en saliggörare, en Immanuel, Gud med oss m. fl. namn, som gifvas honom i skriften. Vi veta också, att Jesus gjort fullkomligt skäl för sina namn, att han verkligen är hvad

han kallas. Namnen utmärka icke blott hans mänsklighet, utan tillika hans gudomliga makt och härlighet, den härlighet, som han hade hos Fadern förrän världen var, de utmärka honom såsom det eviga ordet, som var när Fadern, de utmärka honom såsom syndares Frälsare, och detta var och är han både såsom Gud och människa.

O, att vi nu kunde börja det nya året och hvarje dag af det nya året med att rätt innerligt bedja: "Jesus, låt mig städse börja i ditt namn allt hvad jag gör." En kristen vill ju i detta dyra namn förbereda sig på allting, i synnerhet när det gäller någonting viktigt och allvarligt, och skulle han icke då också vilja genom en bön i Jesu namn inviga det nya året? Så framt vi äro verkliga kristna, är vårt lif helgadt åt Herren, och vi lefva till hans ära, och då är det klart, att vi önska riktigt allvarligt bedja om hans namns förhärliga i den eller den saken. Ty då hans namn hos oss och i oss blir prisadt, då äro vi saliga. Blir du kall och trög i bönen, så säg dock: jag vill vänta efter Herren och se efter Gud, min Frälsare, jag kastar mig dock i dina armar, o Jesus, ditt namn är ett fast slott, dit löper jag.

Välsignadt vare då Jesu namn,
i alla faror en tryggad hamn,
välsignadt nu och i evighet,
all salighet är oss skänkt i det,
så må vi evigt det prisa!
(Insänt af H.)

Hedningarnas ljus.

J. J.

Det gamla testamentet kan liknas vid en natt, det nya vid en dag. Efter fallet vandrar människosläktet i det tjockaste mörker, i den svartaste natt. Men "Gud bjuder ljuset lysa utur mörkret." Han låter på uppenbarelseens himmel en stor mängd af löften såsom stjärnor framlysa. Löftet om "kvinneans säd, som skall söndertrampa ormens hufvud" är det gamla testamentets nordstjärna, som lyste genom den långa fyratusenåriga natten och visade alla seglare på tidens stormiga haf den rätta vägen. Löftet till Abraham: "I dig skola alla släkter på jorden varda välsignade", är en annan klar stjärna, som länge lyst för alla folk. Sedelagens och ceremoniallagens fullmåne uppgick öfver Guds Israel. Hvilken ljusflod strömmade icke genom denna lag

ned öfver Guds menighet, och hvarje hedning, som blott ville gå den rätta vägen och genom omskärelsen låta införlifva sig med förbundsfolket, kunde blifva delaktig af dess välsignelse. Men hvarifrån denna ljusflod? Från ljuskällan; från honom, som sade: "Jag är världens ljus." Jesus är både det gamla och det nya testamentets ljus. Utom honom finnes endast mörker och intet ljus för det fallna människosläktet. "Han är Israels tröst." "På honom skola hedningarna hoppas." Han är "rättfärdighetens sol." Johannes döparen, "det brinnande och skinande ljuset", morgonrodnaden, som bådade den stundande soluppgången, lyste innerligt skönt och härligt, då han utropade: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd." När Jesus framträdde, då lyste uppenbarelseens nådesol i all sin strålgans. Jesus kunde intyga: "Jag och Fadern äro ett. Jag är vägen och sanningen och lifvet." Men denna sol försvann ej vid Jesu uppfarande till himmelen. Den lyser lika klar och varm ännu. Till de sina sade han: "Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände." Guds församling har honom lika verkligt hos sig nu, som då han vandrade i synlig matto på jorden. I ordet och sakramenten är Kristus innesluten som kärnan i skalet. Utom dem lyser Kristi klarhet lika härlig som på förklaringsberget. Men ordet och sakramenten äro gifna, på det att genom dem alla människor skola upplysas. Jesu sista ord till hans trogna, innan han for från dem upp i himmelen, var: "Gån ut och gören alla folk till lärjungar." Församlingen har ock allt sedan, ledd och lifvad af den på första pingstdagen utgjutna Helige Anden, arbetat på världens omvändelse och frälsning. Många ha sett ljuset och kommit till ljuset och blifvit ljusets barn, men ännu är den största hopen i mörker. Det är Kristi församlings härliga förnäm och kallelse att föra lifvets ljus till alla dessa, och hon får ej ge sig rast eller ro, förrän profetian blir uppfylld: "Jorden skall full varda af Herrens äras kunskap, likasom vatnet öfvertäcker hafvet" och "världens rike har blifvit vår Herres och hans Smordes."

Tack för att du mänska blifvit,
tack, o Jesus, för ditt ord,
tack för dopet, du oss gifvit,
tack för måden vid ditt bord,
tack för dödens bittra ve,
tack för din uppståndelse,
tack för himlen, där jag vinner
salighet, då dig jag finner.

Välsignelsen af ett rätt julfirande.

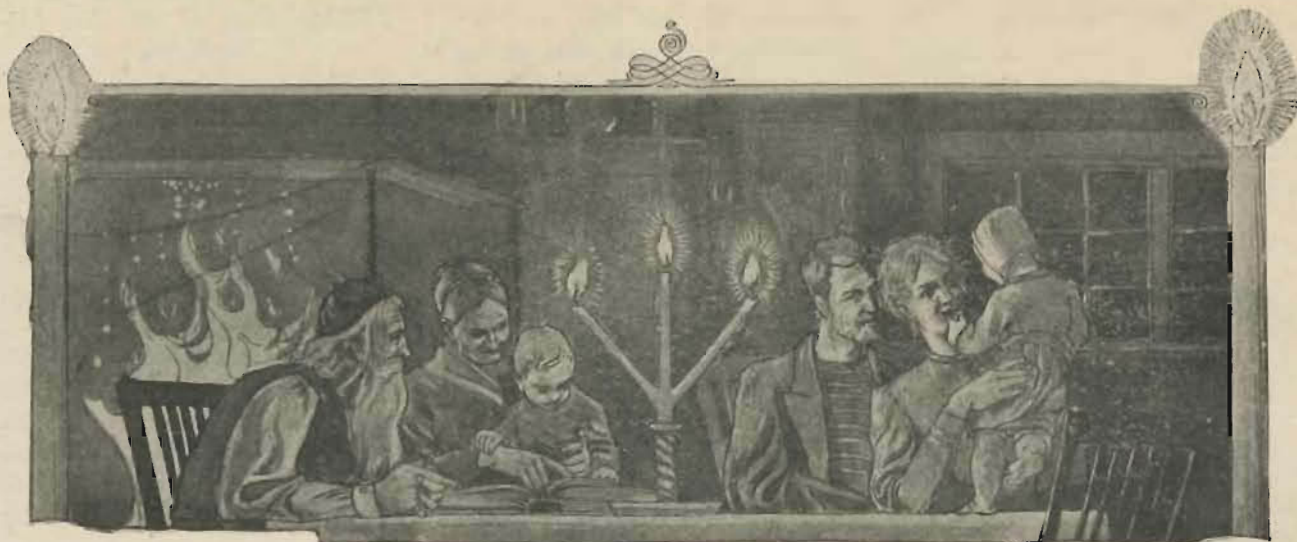
M. L. L.

Julen kommer! Så säga och tänka vi under adventstiden. Julen är här! Så utropa vi med glädje den 24 och 25 december. Vi böra under adventstiden på allvar bereda oss för att rätt fira den stora, dyrbara högtiden, när den kommer.

Men hvad menas med ett rätt julfirande? Det ser ut som om många trodde, att man firat jul rätt, när man gjort allting rent både inom och utom hus — ja, det hör nog dit — samt att man haft god, ovanligt god och mycken mat, — och äfven det kan vara rätt nog, om den ätnjutes med måttlighet och tacksamhet. Men många måste ock hafva "julbrännvinet" med, om firandet skall vara någorlunda fullständigt. Man menar ock, att lekar och nöjen, skämt och skraff och julbaler, ej att förglömma, höra till ett rätt julfirande. Det är ju fridens konungs födelse vi fira då. Kan Jesus genom det ofvannämnda få gifva oss frid? Bidrager det till att förädla, upphöja och frälsa människan? Kan man med sådant prisa och ära den store "Fridsfursten", Guds Son, som kommit för att frälsa världen från allt ondt? Får Jesus vara med i allt detta?

Man bör till denna högtid göra rent icke blott i huset, utan i hjärtat. Det enda reningsmedlet därvidlag är Jesu blod, mottaget i sann tro. Endast en verkligt troende kristen kan fira jul rätt, ty endast han kan, ens i någon mån, fatta hvad julen bringar oss. För den troende är Jesus "allt i alla." Andra fröjdas öfver fina hem, granna kläder, kräsliga rätter, dyrbara julgåvor m. m. Den troende torde sakna mycket af, ja, kanske allt sådant, men han är icke i beroende af sådant för att få en fröjdefull jul." Han kanske bor i en tarflig hydda, men där inne tackar han Gud för de många härliga bouingar i Jesu "Faders hus." Hans lekamtliga kläder torde vara rätt skröpliga, men han fröjdar sig öfver att han får vara iklädd Jesu Kristi rättfärdighets härliga dräkt. Under det att han förtär sin enkla julmåltid, sjunger han i sitt hjärta om Jesus: "Fast fattig i mig själf och svag, fast syndig, kall och död, dock uti honom hafver jag båd' hälsa, lif och bröd."

Och vidare:

“Han är mig mer än gods och guld och mer än dagligt bröd.”

Kanske ingen jordisk julgäfvor kommer honom till del, men han är ej utan för det. Han mottager den största af alla julgäfvor, den om hvilken sångaren sjunger så här:

“Jesus är gäfvor, gifven åt världen, Gud denna gäfvor åt syndare ger.”

Och vidare:

“Jesus är gäfvor; salighet, ära, frälsning och lif uti honom vi fått.”

Härmed hafva vi ej velat säga, att de, som äga jordiskt godt, ej kunna fira jul rätt. Mången rik frir jul rätt, mången fattig icke. Allt beror på hjärtats förhållande till Jesus.

Vill du fira jul rätt, så bjud Jesus hem till dig. Sjung om Jesus med änglarna. Besök Jesus med herdarna. Gå till Herrens hus med församlingen. Mottag Jesus i ett botfärdigt och troende hjärta. Gif dig helt åt honom. Då frir du jul rätt.

Att ett sådant julfirande länder till stor välsignelse, ligger i öppen dag. Hvem är mera välbärgad än den, som äger Jesus-barnet, som ju äger allt? Hvem kan bättre kämpa lifvets strider än den, som har Gud i Kristus för sig, med sig, ja, inneboende uti sig? Hvem kan vara lugnare, gladare och lyckligare än den, som äger Jesu ljufva frid i sitt hjärta? Hvem kan med mera ljus och hopp se framtiden, döden, domen och evigheten än den, som har sin förstfödde broder “sittande på Guds högsta sida?”

Är du, käre läsare, så lycklig, att du genom en sann trosförening med Jesus äger detta, då vill du fira jul vid Jesu krubba och då får du mycket välsignelse af ditt julfirande.

Julen och barnen.

G. A. A.

Våra renaste och ljufvaste minnen tillhöra barndomen. Våra allra skönaste barndomsminnen tillhöra julfirandet. Julen är barnens högtid. Mången åldring skulle vilja gifva bra mycket för att än en gång få riktigt smaka verklig barnslig julfröjd — för att än en gång få genomleva en verklig barnajul. — Hvem minnes ej den otåligen och dock så ljufva längtan, som fyllde barnasjelen vid högtidens annalkande, och som gjorde, att månader och veckor, dagar och timmar ofta och noga räknades? Hvem minnes ej den allt tillfredsställande, öfverflödande hjärteglädjen, när gäfvorna utdelades och granen tändes på julaftonen, när vi åkte till ottan under slädbjällroras och kyrkklockans klang? Hvem minnes ej, huru vi ofta i ren förtjusning ropade och klappade händer?

Hvad är det väl som gör julen framför hvarje annan högtid en barnens glädjefest? Först och främst det sköna barnet på krubbans halm. Från det utstrålar ljus och glädje öfver hela kristenheten. Detta ljus är kanske icke klarare eller starkare än det, som utgår från korset, den tomma grafven eller eldtungorna, men det tyckes lättare finna inträde i barnahjärtat — kanske äfven i de äldres hjärtan. Vi fatta lättare den saliga betydelsen däraf, att Guds Son blifvit vår broder, än vi fatta försoningens och Andens stora hemligheter.

Julen är dock den oblandade glädjens högtid, och barnen älska oblandad glädje. Lifvets seger är härlig, mer än änglatunga kan ut säga. Den uppståndnes bild strålar i himmelsk ljusglans. Men den

förutsätter och står så nära sorgspelet på Golgata — bilden af den törnekrönte, bespottade, korsfäste och hänade smärtornas man. Bilden af barnet i krubban har ju ock en mörk bakgrund, men den är ej så nära, ej så i ögonen fallande. Julens glädje är därför mer oblandad, mer barnalik. När vi bli äldre, lära vi bättre känna nödvändigheten åtminstone, kanske ock värdet och välsignelsen af djupt allvar, t. o. m. sorg och lidande; men barnet vill ha och älskar glädjen allena. Att vi lära känna värdet af sorg och lidande efter Guds sinne, är godt. Men jag fruktar, att icke sällan upphöra vi på samma gång att rätt älska och sätta värde på en ren barnslig glädje. Och detta är en stor olycka för oss själfva och än mer för våra barn. Därigenom bli vi för dem en obegriplig gåta. Deras umgänge med oss förlorar sin förtrolighet. Så småningom bli vi främlingar för dem — vi stå t. o. m. i fara att af dem betraktas såsom fiender — fiender till deras glädje och lycka.

Julen är en gäfvornas högtid, och därför älskar barnen den. Vi äldre fröjdas ju ock af gäfvor, men ej i samma mån som barnen. Vi besväras mycket mer af hederskänsla eller hvad vi kalla så. Vi frukta mycket mer för tacksamhetskund. Vi äro mycket mer misstänksamma, att bevelsgrunden ej var så ren. Vi äro ock mycket mer kritiska, då vi betrakta själva gäfvor. Vi känna stundom, att gifvaren ej har råd därtill. Från allt det där och annat äro barnen tämligen fria och kunna därför innerligt och barnsligt fröjdas i fullt mått öfver sina gäfvor.

För öfrigt har det blifvit sed, lycklighvis, att vi äldre under den-

na högtid tillåta oss att i högre grad än eljest vara barn med barnen. Vi göra då mycket för att glädja barnen och så bli vi själfva glada och öka glädjestämningen i hemmet. Må vi aldrig tröttna i att bereda våra barn julglädje. Må vi hellre mer än hittills på barnsligt sätt fröjdas med barnen i juletid. Och det skadar platt icke, att vi utsprida något af julglädje öfver hela året.

En stor och ren julfröjd tillönskas all COLUMBIAS läsare och deras hus!

Huru skall jag komma till sann tro på Jesus?

B. F. B.

Behovet af en sann tro på Jesus är uttalad i alla väckta, frälsnings-sökande själar namn af fångvaktaren i Filippi, Apg. 16: 30: "Hvad skall jag göra, att jag må blifva salig?" Den Helige Andes svar till alla frälsningssökande själar är: "Tro på Herren Jesus, så varder du salig." Apg. 16: 31.

Nödvändigheten af en sådan tro är oss föreställd i Ebr. 11: 6: "Utan tron är omöjligt att täckas Gud;" samt, "att den till Gud komma vill, måste tro att Gud är, och att han lönar dem, som honom söka." Saligheterna är tillförsäkrad den som tror. Mk. 16: 16.

Till en sann tro på Jesus kommer ingen af egen kraft. Gud har inneslutit alla under otro, på det att han skulle förbarma sig öfver alla. Rom. 11: 32. Guds förbarmande kärlek i Kristus är grunden till den hjärteomskapande kraft, hvarigenom Gud upprättar trons lydnad i syndares hjärtan, judes och hednings. Genom syndaförlåtelsens nåd rättfärdiggör Gud syndaren utan lagens gärningar samt befriar från djäfvulens makt och syndens herravälde. Detta sker dock icke emot, utan med människans vilja. Gud har till sef att gå undervisande tillväga med människan. Därigenom kommer hon till sanningens kunskap, förstår sanningen och blifver genom den frigjord från okunnighet, villfarelse och dårskap. Guds ord blifver en domare öfver hjärtats tankar och uppsåt. Den sanningssökande själen anammar nu kärlek till sanningen. Själens har af Guds Ande blifvit upplyst i Guds heliga lag om hans kraf på fullkomlig helighet och rättfärdighet, och så har synden väckts till lif. Jag ser mig i

lagens spegel öfvermåttan syndig. Medveten om att hafva uraktlåtit att göra det goda och ständigt öfvat det onda ser jag mig vara föremål för Guds rättvisa dom. Genom lagen kunde min själ icke räddas, ty den vardt försvagad genom mitt syndiga kött. Min skriande samvetsnöd kännetecknas af den bättring, som är införd Gud, och den sorg, som är efter Guds sinne. Jag söker nu af allt hjärta försoning med Gud genom hans Sons död. "Från Sinai till Golgata, ditt öga vänd, o människa." Porten till Guds rike, ehuru trång, är nu funnen, och vägen till Guds rikets bröllopsal, ehuru smal, är nu anträdd. Det hjärtligt eftersökta inträffar nu, i det att den Helige Ande uppenbarar evangelii ljus af Kristi klarhet. Mitt trosöga, ehuru matt, mötes af den fridsbebådande synen: "Se, Guds Lamm, som borttager världens synd!" Jesu Kristi, Guds Sons blod renar af alla synder." Jesus nu omfattad och tillegnad, sådan han är mig af Gud gifven, blifver för mig till lif och helgelse. Nu är jag till ande, själ och kropp uttagen ur mörkrets rike och helgad åt Gud. Skrif upp, min själ, den dagen, då du af nåd blef tagen på Frälsarens gamla sätt. Vid korset är nu mitt läger, där bor jag allra helst. Jag smakar nu och ser huru god Gud min Frälsare är. Mitt hjärta, uppfyllt af Kristi kärleks sötna, vill innerligen älska honom, som så högt älskat mig, att jag nu i sanning kallas ett Guds barn. Detta Andens vittnesbörd föder bönen, det rätta Abba-ropet. I triumferande segervisshet öfver mörkrets rike säger min själ: "Hvem vill fördöma mig, då Kristus lidit döden?" samt: "Hvem skall skilja mig ifrån Kristi kärlek?" Är Gud för mig, hvem kan vara emot mig? Han gifve mig trons ändalykt, själens salighet.

Huru skall jag blifva bevarad i den sanna tron på Jesus?

G. B.

Detta är en fråga af stor vikt för den sanna troendes själen. Hon är icke tillfredsställd med sig själf, och detta är ett godt tecken. Härom säger Luther: "Rätta trogna tänka alltid, att de icke tro; därför kämpa de, strida och bemöda sig utan

återvändo att behålla och föröka tron. Det går dem som sanna och stora konstnärer, hvilka alltid förmärka, att mycket är ofullkomligt i deras arbete, då däremot stympare inbilla sig, att den ingenting fattas, utan att allt, hvad de göra, är godt och fullkomligt."

Ja, kära själ, du vill framhärda i tron på Kristus. Däruti handlar du mycket visligt; ty endast den, som är trofast intill döden, skall få lifvets krona. Men du har funnit, att trons väg är törnbeströdd och därtill leder igenom ett land, där röfvare och mördare lura på dig i busksnåren. Därför frågar du: huru skall jag blifva bevarad? Har du glömt, att den Herre, hvars ärende du går, utrustade dig med allt, hvad som behöfdes för vandrigen? Han kände mycket väl till svårigheterna, ty han hade själf gått den vägen fram. Därför gaf han dig skor för fötterna. Dessa skor kallas "fridens evangelii färdighet." På dessa skor står att läsa: "På nlf och huggorm skall du gå och trampa på lejonet och draken." Ps. 91: 13. Detta angifver deras underbara förmåga att skydda mot svårigheterna på vägen. Och till försvar mot röfvare gafs dig Andens svärd, salighetens hjälm och trons sköld. Så har du, kära själ, blifvit utrustad till hufvud och fötter för att kunna reda dig väl. Skorna äro lätta och lämpliga för den dagliga vandrigen på pliktens och försakelsens väg. Ingen blir ömfotad eller trött, som brukar dem enligt anvisning i Guds ord. Och utan dessa skor skall du aldrig kunna fullborda pilgrimsfärden till himmelen. Svärdet som räcktes dig får ej stickas i skidan eller utbytas för något annat. Var alltid redo till anfall. Håll trons sköld för ditt bröst till skydd mot den ondes giftiga pilar, som heta: otro, egenrättfärdighet, hämndlystnad, hat, girighet, afund och onda begärelser. De trogna hafva af ålder blifvit kallade Jesu stridsmän och hafva vunnit alla sina segrar genom hans blods kraft. Det gäller att ständigt stå vid sin post vid Kristi kors. I detta tecken skall äfven du segra.

Här gäfler lif, här gäfler död; och vill du lifvet vinna, så strid; i Gud, som striden böd, du hjälpen öck skall finna. Men skyr du mödan, feg och svag, så förestår dig nederlag och fångenskap och döden.

Tag trones sköld, bind Anders svärd, o kristen, vid din sida, och gäck att så, mot kött och värld, med heligt allvar strida. Den intill döden trofast är, han en gång lifvets krona bär, som Herren Jesus gifver.

Sv. ps. 211: 4, 5.

Columbia.

officielt organ för Columbia-konferensen, utgives den 15 i hvarje månad af Lutheran Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.,

Redaktör: PASTOR N. J. W. NELSON.
523 E. 5th St., Moscow, Idaho.

Prenumerationspris:

För helt år i förskott 50 cent
" " " till Sverige 65 "

Observera!

Å den 4 tidningen eller omslaget fastkltrade adresslappen angifves, till hvilken tid tidningen är betald. Om detta datum är lika med eller äldre än det å löpande nummer, så betyder det, att prenumerationsstiden är utlupen, och att prenumerationen bör förnyas.

Då enskild prenumerant insänder sin afgift, er håller han ej skriftligt kvitto, utan datot å adress, lappen framflyttas.

Vi bedja, att man benäget underrättar oss, om tidningen icke kommer regelbundet, och om möjligen misstag och oegentligheter.

Entry as second class matter at the Rock Island Ill. P. O. applied for.

Konferensens ämbetsmän.

PASTOR M. L. LARSON, ordf., 911 Stewart Street Seattle, Wash.

PASTOR C. E. FRISK, sekr., 311 So. 5th Street Tacoma, Wash.

PASTOR G. A. ANDERSON, vice ordf., och kyrkostör Mt. Vernon, Wash., R. F. D. No. 4.

Afskedsord.

Ett sådant torde vara i sin ordning, då jag i och med utgifvandet af detta nummer frånträder min befattning såsom denna tidnings utgivare och redaktör.

Det är nu fyra och ett halft år, sedan COLUMBIA först framträdde som ett fyrasidigt blad för att i all anspråkslöshet tjäna Guds rike inom Columbia-konferensen. Hon mottogs ganska välvilligt, hennes vänners antal förökades, och som en naturlig följd därpå har hon äfven själf tillväxt i storlek. Hon har med varmt intresse omfattats af konferensens pastorer, hvilka troget bistått mig i att anskaffa prenumeranter och förse tidningen med godt och lärorikt innehåll. Jag vill begagna detta tillfälle att betyga dem min hjärtliga tacksamhet för sådan värdefull tjänst. Äfven vill jag innerligen tacka alla, som genom prenumeration eller på annat sätt understött detta ringa tidningsföretag.

Huru tidningen fyllt sin uppgift och om halten af mitt arbete tillkommer icke mig att döma. Att mycken ofullkomlighet förefunnits, erkännes villigt. I ett och annat fall har man gjort anmärkning mot dels hvad jag själf skrivit och dels hvad jag låtit andra få infördt. Till dessa, som så funnit fel, vill jag blott säga: I torden möjligen hafva undvikit de misstag jag begått, men ären I alldeles säkra på att I

icke skullen hafva begått andra? Jag vågar därför hoppas på benäget öfverseende med mina brister. Icke så få äro de erkännande omdömen och uppmuntringsord, som nått fram till mig, och jag förs tro dem vara fullt uppriktiga. Genom beslut har konferensen rekommenderat tidningen och antagit den såsom sitt officiella organ. För allt detta: hjärtligt tack!

Att betydligt arbete, bekymmer och omsorg varit förenade med tidningens utgifvande, är själfklart. Och nog förnimmer jag en viss lättnad, då jag nu är fri från allt detta. Men icke dess mindre är det med en saknadens känsla jag nu bjuder farväl. Dock, jag får ju ännu vara med på ett litet hörn!

Kanske ett ord om tidningens finanser skulle intressera någon. Inkomsterna för hela tiden genom gåfvor, från annonser och prenumeration belöpa sig i rundt tal till \$1,585. Ungefär en tredjedel af detta belopp är från annonserna. Utgifterna för samma tid belöpa sig till den nätta summan af \$1,520. Hela nettovinsten för fyra och ett halft år således blott \$65, eller något mer än en dollar i månaden! Tycker någon att det var för stor lön? Om nu de närmare 100, som restera för innevarande år, ville godhetsfullt genast betala sin skuld, så vore det mycket tacknämligt. Apropos dessa, så synes ingen enda af dem ha sett min vänliga påminnelse i förra numret, ty ingen har insändt sin afgift!

COLUMBIA tillhör nu pastoralkonferensen. Hon kommer fortfarande att utgifvas i sitt nuvarande format och till samma pris som förut. Jag tillönskar henne af hjärtat mycken framgång och hoppas, att hon må allt framgent fortsätta sin ringa mission, tillväxa, förbättras, vinna många vänner och få uträtta mycket godt för Guds rike, särskildt inom vår konferens.

Och nu till sist tillönskar jag tidningens ärade läsare, vänner, gynnare och allt vårt folk:

*En fröjdefull jul och
Ett godt nytt år!*

Vördsamt,
N. J. W. NELSON.

Observera.

COLUMBIA kommer hädanefter att utgifvas från Bellingham, Wash. Pastor *Gustaf Bergman* är hufvud-

redaktör. Allt som rör tidningens innehåll bör därför adresseras till honom under adress: 1902 *Harris ave., Station A, Bellingham, Wash.* — Hr Oscar H. Neil är affärsföreståndare, och till honom sändas alla prenumerationsmedel och allt som rör tidningens expedition. Hans adress är: Station A, Bellingham, Wash.

Jag tror mig veta, att den nye redaktören blir tacksam för all hjälp han kan få. Insända flitigt nyheter och annat material för tidningen!

Och nu tackar jag innerligt för de rikliga bidragen till detta julnummer! Aldrig förr har jag fått så mycket på en gång. Tack tack!

RED.

* * *

Obs. Om någon ännu har i behåll n:r 1 af 1:sta ärg. (juli 1900) och n:r 11 af 4:de ärg. (nov. 1903), så vore jag tacksam att få mig dem tillsända.

RED.

Kyrkliga nyheter.

Vancouver, B. C. Den 6 november firades en enkel reformations- och Gustaf Adolfsfest: Sång presterades af såväl församlingsskören som söndagsskolbarnen. Högtids-talet rörde sig omkring de gamla kärvordna minnena från reformationstiden i Tyskland och Sverige.

Förliden månad var missionären ute på en längre resa än vanligt.

Den 9 nov. firades gudstjänst i Matsqui, B. C., där ett femtiotal åhörare voro församlade i den under byggnad varande norska lutherska kyrkan. I detta nya settlement finnas åtskilliga svenska familjer, som hitvandrat från de östra staterna. Större delen af befolkningen är dock norsk. Mr C. R. Crist, en svensk handlande, har redan upparbetat en liflig och lönande affär på platsen. I hans hem blef jag på det vänligaste sätt mottagen och härbärgerad. Matsqui ligger vid Fraser-floden och C. P. R.-banan, omkring 45 mil från Vancouver. Området består af 10,000 acres bördigt lågland, från hvilket den väldiga Fraser-flodens böljor måst utestängas genom dykes (vallar). Måtte Guds rike vinna många segrar i denna bördiga trakt.

Trenne gudstjänster hölls i Revelstoke, B. C., söndagen den 13 nov. Åhörareantalet ökades för hvarje gång, så att på aftonen voro inemot femtio personer närvarande. Mötena hölls i en hall, som godhetsfullt ställts till vårt förfogande. Frågan om församlings stiftande framlades, men till något beslut härom kunde man ej komma denna gång. Emellertid finnas här själar,

som bedja: "Din ankomst, Herre, basta, och låt din hjälp bli spord!" I Mrs Andrew Blackbergs gästvänliga hem bereddes mig mycken trefnad under vistelsen i Revelstoke. Staden ligger vid Columbia-floden, 379 mil från Vancouver, och är omgifven af höga berg.

Den 15 nov. samlades omkring 40 personer till gudstjänst i Golden, B. C. Sammankomsten ägde rum i en hall, hvilken af våra goda svenskar nyligen blifvit försedd med en orgel. Denna bidrog också på sitt sätt till höjandet af gudstjänstens högtidlighet. Påföljande afton samlades man åter, och efter gudstjänstens slut stiftades den sv. ev. luth. Libanon-församlingen i Golden, B. C. Femton personer tecknade sina namn såsom kommunikanter. Hela medlemsantalet blef vid detta möte 21, men då ytterligare tvenne familjer finnas, som önska förena sig med församlingen, så torde antalet strax stiga till inemot 30. Må den lilla församlingen blifva stor och stark för Gud, må den växa såsom cedern på Libanon! Församlingen antog Augustana-synodens förslag till församlingskonstitution och begärde blifva upptagen till medlemskap i Columbia-konferensen. Äfven Golden ligger vid Columbia-floden, 475 mil från Vancouver, med Selkirk-bergen i väster och klipptoppen i öster. Naturen är rysligt vild och storslagen. Här kan man i sanning säga, att Jehova med fingret skrifvit sitt namn och att naturen på ett öfverväldigande sätt förkunnar Guds majestät. I Mr A. P. Dahlquists hem trifs en främling så godt. Hafven hjärtligt tack. I alla dyre vänner, för en gästvänlighet och kärlek, som så frikostigt bevisades mig under hela resan.

I Notch Hill bevistade 18 personer gudstjänsten i Mr Johnsons hem den 18 nov. Äfven här åhördes ordet med begärlighet och flera af de närvarande bado ifrigt att snart få besök igen. Kollekt, som upptogs på de olika platserna, betäckte resekostnaderna tillfullo.

Den 25 nov. hade vår ungdomsförening i Vancouver anordnat en fest och inbjudit pastor Bergman i Bellingham att hålla tal. Han antog också inbjudningen och höll ett synnerligen lärorikt tal, för hvilket vi hembära honom ett hjärtligt tack. Ämnet var: "Sällskapslifvet." På programmet förekommo dessutom körsånger, solosånger, gitarr- och violinmusik samt till slut en basket social, som inbragte något öfver \$37 för föreningens kassa. Festen skänkte oss sålunda både andlig och pekuniär vinst.

Seattle, Wash. Vår församling härstades beredde sin lärare en fullständig öfverraskning den 17 nov. på aftonen. Våra veckogudstjänster äro alltid ganska väl besökta, men nu voro ovanligt många där. Efter gudstjänstens slut kommo ännu fler.

Församlingens kassör, Mr H. E. Turner, steg fram och uppmanade att sjunga psalmen 272. Därefter höll han ett hjärtligt tal, hvilket han avslutade med att till pastor Larson gifva en liten låda, som innehöll den stora summan af \$84. Hrr Daniel Olson, M. Velander och Frank J. Anderson höllo därpå hjärtliga tal. Anden i dessa var glädje öfver och tacksamhet för att pastorn ej antagit kallelsen till New Gottland, Kansas, och en innerlig önskan, "att han må stanna minst tolf och ett halft år till, eller så länge han lefver." Pastorn var så rörd i anledning af det förtroende och den kärlek, hvarom denna öfverraskning talade, att det var svårt för honom att säga något. När han sagt tack, talade Mr August Johnson, hvarpå kören sjöng den vackra sången: "Blest be the tie that binds." Sedan serverades förfriskningar, hvarefter de närvarande skakade hand med pastorn och fram och tackade dem för att de stannade kvar i Seattle. Många hafva, Gud till pris, under årens lopp kommit till tron på Herren här i vår församling. Måtte ännu många fler bli vunna. Gud vare tack för allt.

Fredagen den 4 november afhöll vår ungdomsförening en lyckad reformationsfest. Pastor Gustaf Bergman från Bellingham var inbjuden att hålla reformationstal. Han höll sig särskildt till ämnet: Vår bekännelse. Studerande E. Ceder talade om Gustaf II Adolf. Båda talen voro goda och lärorika. Några af föreningens och församlingens medlemmar samt kören deltog i programmet med deklamationer, sång och musik. Kollekten, som enligt föreningens beslut skulle tillfalla vår konferens' mission, uppgick i ren behållning till \$16.80. De hvarje år återkommande reformationsfesterna äro alltid välkomna. Gud vare tack för de stora gåfvor vi och hela världen fått genom reformationen.

Söndagen den 6 nov. förökades församlingen med 10 kommunikanter och 4 barn. Herren välsigne dem alla.

Astoria-pastoratet, Astoria: Här i Astoria går allt sin jämna gång. Och vi glädjas öfver denna "jämna gång", då den är ett framåtskridande. I vår församling är intresset lifligt för den stundande julhögtiden. Mr Olin inöfvar en stor sängkör, som kommer att sjunga åtskilliga af Wennerbergs Davids psalmer under högtiden. Den andra söndagen i december firar församlingen Herrens heliga nattvard. Vi vänta att många skola förena sig med församlingen vid det tillfället. Tolf kommunikanter hafva redan anmält sig till medlemskap.

Mist-Fishhawk:—Våra engelska gudstjänster hafva varit ovanligt väl besökta i höst. Detta nyvaknade

intresse hade försports af närliggande församlingar. Metodister hafva gjort åtskilliga försök att få verksamhet i gång, men ej lyckats. Nu har ett metodistaktigt väckelsemöte fortgått en två veckors tid. Som vanligt gör man spe af våra församlingar och medlemmar för att på dessas ruiner uppbygga sig ett babelstorn. Söndagen den 27 nov. hade undertecknad förmånen af att försöka vederlägga denna deras verksamhet och sätt att gå till väga. Äfven predikanten med sina medhjälpare kom till gudstjänsten. Till att börja med hördes hans högljudda "Amen"-rop, men de tystnade snart. Ty förmodligen var icke fortsättningen af predikan i hans smak. Jag ämnade gifva honom tillfälle att försvara sig vid slutet af gudstjänsten, men han gick ut, utan att laga tillfället i akt. Vi hoppas att vårt folk och sådana, som intressera sig för vår engelska verksamhet i Nehalem, icke låta sig föras hit och dit af allehanda lärdomsväder, utan med det vaknade intresset understödja denna vår verksamhet, att den måtte hafva framgång och blifva till välsignelse.

G. E. R.

Clearbrook, Wash. Församlingen i Clearbrook har spelat sin pastor ett riktigt spratt. Kvinnoföreningen hade nämligen föranstaltat en "basket social." Där skulle utföras program, hållas auktion, serveras kaffe o. d. För denna stora tillställning gjordes ju pålysningar titt och tätt, och på kvällen vid auktionen gjorde pastorn en eftertrycklig uppmaning att betala bra för korgarna. Det torde ha varit litet komiskt för de närvarande att få dylik uppmaning då de visste hvart kassabehållningen skulle gå. Det händer rätt ofta, att då man beder för andra, får man själf skörda välsignelsen. Så gick det här. — All heder och tack till församlingen för den frikostiga gåfvan, som uppgick till \$43.30.

Marshfield, Oregon. Vår församlings tvenne syföreningar höllo en väl lyckad gemensam svauktion i församlingens "hall" den 25 nov. Kaffe med tillbehör serverades. Nettobehållningen af inkomsten går till församlingens kassa.

B. F. BENGTSON.

Tacoma, Wash. Den glada och välsignade julen är åter för handen, och vi hafva börjat med de nödiga förberedelserna för dess firande. Juldagsmorgonen vilja vi samlas i ljusprydt tempel kl. 5:30 till ottesång och kl. 10:30 f. m. till högmässogudstjänst. Annandagens afton har söndagsskolan sin julfest, därvid barnen utföra sina stycken. Festen börjar kl. 7.

Må vi alla mottaga den julefröjd och frid, Herren så gärna vill gifva och så frikostigt förskaffat och tillbjuder oss. Utaf hela hjärtat vilja

vi hylla Sonen och bjuda honom välkommen i våra hjärtan, hem, kyrka, stad och land.

“Dig kläd i helighetens skrud,
o Sion, låt ditt harpoljud
nu klinga när och fjärran;
brist ut och sjung, du Kristi brud:
Min ande fröjde sig i Gud,
mitt hjärta prise Herren.
Han kungjort har sitt helga råd:
hans sanning, evig som hans nåd,
skall aldrig återvända!
Han öppnat har sin hulda famn:
hans lof skall vara, som hans namn,
allt intill världens ända.”

* * *

Rättelse: Ut i mitt sista meddelande hade tvenne ord utelämnats på ett ställe. Där står: “utan det är skriften, Guds ord.” Skulle stått: “utan det är *blifvandet* vid skriften, Guds ord.”

Anm. De där två orden funnos icke i det insända manuskriptet. Stället föreföll oss dunkelt, men vi studerade icke nog länge därpå för att få full klarhet i meningen, och så fick det “åka in” som det var.

RED.

Moscow, Idaho. Vid gudstjänsten på tacksägelsedagen var kyrkan fylld med uppmärksamma åhörare.

På kvällen af tacksägelsedagen höll kvinnoföreningen sin syauktion. Mycket folk och lifvad sinnesstämmning hela kvällen. Många skänkte frikostigt gåvor för auktionen. På allt sätt var deltagandet i år mera allmänt än i fjol, och betydligt mera intresse förspordes. Så bör det vara. Som auktionist tjänade pastorn. Försäljningen varade i öfver två timmar. Hela förrådet af nittiosex olika saker “strök med.” Sedan serverades kaffe med tillbehör för en afgift af 10 cents. Totalinkomsten genom aftonens tillställning belöpte sig till den nästa summan af \$176.80.

På juldagen hålles högnässogudstjänst kl. 10:45 f. m. Söndagsskolans julfest hålles på annandagens kväll.

Troy, Idaho. En högtidlighet af mera sällsynt art firades härstädes lördagen den 26 sistlidne november. Pastor och fru Beckman, som sedan ett par år tillbaka tillhöra vår församling här, kunde då fira sitt guldbrolopp. Det blef öfverenskommet att gemensamt uppvakta de vördade gamla på deras högtidsdag. Och vid half tre tiden sagda dag togade en stor skara vänner till guldbroloppsparets hem, hvarest man ingen aning hade om en dylik påhälsning. Efter afsjungandet af en sång samt förrättande af bibelläsning och bön höll pastor Nelson å de församlades vägnar ett kort gratulationstal till det vördnadsvärda “brudparet af femtio år.” Äfven upplästes gratulationsbref från synodens president dr E. Norelius i Vasa, Minn., och från de flesta af Columbia-kon-

ferensens pastorer samt framburos hälsningar från kateket S. D. Hawkins och pastor P. Carlson. Därpå öfverlämnades till pastor Beckman en vacker ebonholz-käpp med guldhufvud, hvarpå var ingraveradt: Pastor Peter Beckman, Nov. 26, 1854—1904; och till fru Beckman en psalmbok med guldkors och knäppe. Pastor Beckman tackade hjärtligt å bädas vägnar för uppvaktningen och de skänkta minnena. Därefter serverades medförda förfriskningar. Det var ett i allo treffligt och minnesrikt besök i det kära banbrytarehemmet. Gud välsigne farbror Beckman jämte maka och gifve dem en lugn och fridfull lefnadsafton efter den långa, mödosamma och växlingsrika arbetsdagen och till sist en rik ingång i den eviga bröllopsglädjen.

På julmorgonen firas ottesång kl. 5:30, och på juldagens kväll firar söndagsskolan sin julfest.

Lenville, Idaho. I vår lilla Cordelia-församling härstädes kommer att firas gudstjänst kl. 10:30 f. m. den 28 dennes. På kvällen samma dag hålles barnens julfest. Alla inbjudas vänligt till såväl gudstjänsten som barnfesten.

Pastor C. E. Frisk i Tacoma, Wash., har erhållit kallelse från församlingen i Los Angeles, Calif.

La Conner, Wash. Tacksägelsedagen firades under syföreningens auspici med fest och auktion. Först ett kort, men godt program, sedan auktion och sist kaffe och dopp. E. m. såväl som kväll voro mycket regniga. Vi fruktade att misslyckas och talade om att vi nog finge göra om det. Men La Connerborna äro ej så rädda för regn. Kyrkan blef nästan full af folk. Behållningen för aftonen blef \$71. Icke så mycket som för ett år sedan, men i betraktande af att en större subskription nyss upptagits för stallar och den ogynnsamma väderleken, måste man säga att det var bra gjort. Gud älskar en glad gifvare.

* * *

Redovisning.

Följande under november mottagna medel erkännas härmed tacksam.

Bethes-förs., La Conner, synodens kassa, (referat).....	\$ 1.80
Dito till Ch. Ex. Society....	2.50
Geths-förs., Seattle, till C. Ex. Society	6.10
Dito till konf:s mission....	16.80
Salem-förs., Spokane, hednam.	5.80
Dito till Im-miss., New York	4.05
Onämnd, Astoria, hednamis..	100.00
Onämnd, (en annan), Astoria, till konferensens mission...	10.00
Onämnd, Astoria, understöds.	5.00
Dito förs., till konf:s mission	3.50
Valby-förs., Goosebery, Ore., till Augustana College	4.50
Dito till Ch. Ex. Society....	1.75
Dito till syn. kassa (referat)	1.07

Saron-förs., Powell Valley, Ore., till Ch. Ex. Society.....	2.33
Dito till syn. kassa (referat)	1.16
Elim-förs., Hockinson, till syn. kassa, (referat)	1.07
Dito till Ch. Ex. Society....	1.25
Cordelia-förs., Lenville, Idaho, diakonissanstalten	6.05
Onämnd, Troy, Idaho, julgåfva för barnh. i Omaha.....	4.00
Förs. i Vancouver, B. C., till synodens kassa	1.35
Dito till Aug. Coll. fond för Grundläggarnas dag	10.40

Summa \$190.48

G. A. ANDERSON,
Columbia-konf:s kassör.

Ett resebref.

Lördagen den 12 dennes (nov.) hade undertecknad nöjet att göra en resa till Portland och betjäna vår där, sedan den älskade pastor Skans' död, vakanta församling, som dock redan den första söndagen i december får hälsa sin nye pastor välkommen. Scenerierna utmed banan äro omväxlande och intressanta, vittnande om Guds underbarhet i naturen och människornas bemödanden. Herr Oscar Carlson mötte mig vid stationen och led-sagade mig till herr och fru Petersons nya och treffliga hem, hvarest jag rönte ett hjärtligt mottagande och godt härbärke under vistelsen i Portland. De äldre kvinnornas i församlingen syförening hade anordnat en fest samma afton och ombedt mig att hålla tal vid densamma, hvilket jag ock gjorde. Programmet, som utfördes, var utmärkt och till allas belåtenhet. Den ekonomiska vinsten var säkert mycket uppmuntrande, ty festen var väl besökt. På söndags f. m. och aftonen predikade jag för stora åhörarskror. Talade ock en stund till söndagsskolbarnen. Det var glädjande att förnya bekantskapen med de snälla Portland-borna, men en djup saknad fyllde mitt hjärta, saknad efter den dyre brodern i Herren, saligen hänsöfne pastor Skans. Jag behöfde icke mer än nämna detta i församlingen, så bragtes många till tårar. Lefve han i helgadt och välsignadt minne i församlingen, brödrakretsen och samfundet. På söndags e. m. påkallades jag af en gammal skolkamrat från Rock Island, Ill., herr Larsén, att komma och döpa ett hans barn, hvilken begäran jag med glädje efterkom, och fick till min stora öfverraskning och förnöjelse efter 15 års förlopp förnya bekantskapen med honom och göra bekantskap med hans snälla fru och fyra barn. På aftonen träffades ännu en bekant från skoltiden i Rock Island, fru Pearson, som då var fröken Hilma Anderson, och studerade musik vid vårt läroverk. Angenäma voro stunderna i hemmen och i kyrkan bland Portland-

församlingens medlemmar. Förutom de gamla Portland-borna träffades några nya nyligen från Minnesota, Iowa och Nebraska inflyttade. Jag kunde dock icke resa från Portland utan att besöka den sörjande pastorfamiljen. Det kändes ännu mera tomt efter pastor Skans i hemmet än i kyrkan, ty här träffade jag den sörjande maken och barnen. Fru Skans är nämligen för klen att gå ens öfver golfvet utan stödet af någon af barnen eller en stol. Huru djupt hon saknar sin älskade make, vittnar hennes stilla, tyvsta sorg om. Barnen, som äro vid god hälsa, bära sorgen med ungdomligt mod och hopp och kunna därför tjäna fru Skans i sorgens och sjukdomens tid. Den rätte hogsvalaren och läkaren af alla sår och sjukdomar, den, som är vårt allt i alla, han skall icke öfvergifva änkor och faderlösa; han är de sörjandes och krankes tröst och hälsa. Han välsigne denna sorg och vände den i evigt jubel.

Måndagsmorgonen efter besöket hos fru Skans reste jag, på inbjudan af pastor B. S. Nyström, till Powell Valley, hvarest han var mig till mötes och ledsagade mig till herr och fru Andersons hem för middag. Under tiden vi spisade den välsmakande middagen, samlades Powell Valley-borna i huset till gudstjänst, och så snart vi stigit upp från bordet, sade broder Nyström: "Du måste predika för oss." Innan mötet upplöstes, pålyste han, med folkets samtycke, gudstjänst i kyrkan på aftonen, hvarest jag måste predika förmedelst både svenska och engelska språken. Vi gästade herr och fru Larsons trelliga hem i Gresham och stannade där öfver nästa dag, efter intagandet af en bastant frukost, reste vi till Hockinson, hvarest pastor Nyström brutit upp skog och mark och byggt sig ett treffligt och godt hem. Här träffades ock pastorfamiljen Lindh, uti deras gamla älderdomshem, hvilket de snart ämna öfvergifva och inflytta i sitt nya hem, hvilket icke ännu är färdigt. Ett hem är dock färdigt, hemmet ofvan skya. Pastor Nyström för ett arbetsamt lif både hemma och borta, men han med sin duktiga maka och barnen trivas godt. Ännu har han dock icke fått skörda mer än vedbrand och litet potatis af sin åker för all sin möda. Pastor Lindh däremot har ofta fått skörda frukt, hö och säd n. m. Fru Lindh bjöd på jätte-påren och fina äpplen. Herren gifve pastor och fru Lindh en fridsäll älderdom och omsider en salig hemförloftning. Pastor Nyström sade, "att Hockinson samhället ägde näst den bästa jordmånen i staten Washington", den bästa är ju i La Conner, Wash. Men arbetsamt är det att rödja marken, det är säkert; men så är det också värdt mödan, när man en gång fått det gjort.

För all den gästvänlighet jag rön-te i Portland, Powell Valley och Hockinson tackas härmed så hjärtligt; särskildt står jag i tacksamhetsskuld hos pastor och fru Nyström för treffligt umgänge och allt tillmötesgående vid mitt besök i Hockinson.

C. E. FRISK.

Du har inte råd.

Du har alls inte råd till att förlora för evigheten den stilla timman på morgonen. Hvarje stund inför Kristus och ordet binder dig fastare vid Frälsaren, ger dig en klarare blick på de andliga tingen, stärker, befäster, fördjupar, förökar kärleken till Gud och längtan efter ett heligt lif. Du har icke råd att förlora detta.

Du har inte alls råd att förlora för evigheten en enda liten handling af osjällfviskhet och kärlek till nästan. Du skall en gång få se nog af själlfviska, stygga handlingar i ditt lif, att du skall önska, du kunde lefva om hvarje förspildt tillfälle att bevisa nästan en kärlekstjänst.

Du har alls icke råd att förlora för evigheten din dyrbara tid, som du nu slösar på onyttiga och skadliga nöjen, alls icke råd att spilla din tankekraft på huru du skall kläda dig mest smakfullt och blifva mest till din fördel, eller huru du skall vinna mest penningar och mest anseende. En dag däruppe skall du inse, att allt detta var fanda efter vind och förskräckas öfver huru mycket du förlorat genom det.

Men hvad har du då råd till? Jo, till att söka Guds rike och hans rättfärdighet först. Till att älska din nästa som dig själf. Till att tänka och tala väl om henne. Till att lefva efter Guds vilja hvar dag, hvar stund. Det har du råd till. Ty det skall inbringa dig ett stort kapital för evigheten, det skall förvandla slagget i din själ till rent guld och rena din vilja så, att du skall kunna få *se Gud*.

Så har du råd till att förneka dig själf och lefva ett lif för evigheten.

Ervar i D. U. T.

Georg Mullers vittnesbörd och erfarenheter.

Spridda drag ur hans skrifter.

Forts. fr. föreg. nr.

Sjukdom i barnehemmen.

Sommaren och hösten 1866 hade vi mässlingen i alla barnehemmen. Vårt särskilda bönämne blef då: 1) att icke för många barn samtidigt måtte insjukna, så att lasarett-afdelningen blefve öfverfull. Gud bönhöorde oss äfven, ty ehuru i huset nr 1 ej mindre än 89 barn blefvo angripna, i nr 2 111 och i nr 3 68 stycken, behagade Gud likväl nåde-

fullt lyssna till våra böner, så att alltid en del tillfrisknade, innan nya sjuka behöfde intagas; 2) vidare bådö vi att epidemien måtte få ett mildt förlopp, så att alla barnen skulle återvinna hälsan. Och så gick det. Ty ehuru inalles 268 barn legat insjuknade, inträffade dock ej ett enda dödsfall; 3) slutligen gällde vår bön, att mässlingen icke måtte, såsom ofta bänder, medföra några svårare fysiska följder. Äfven häruti bönhöordes vi, ty alla barnen blefvo icke allenast fullt återställda, utan utvecklade sig väl efteråt. — Till hans namns ära antecknar jag tacksamt detta enastående nådebevis af Gud och denna fullkomliga och dyrbara bönhörelse."

Ett dubbelt svar.

25 juli 1865. Från närheten af London 100 pd. st. jämte följande bref: "H. H. — Jag tror det är till följd af Herrens inverkan på mig, som jag närsluter en bankväxel på 100 pd. st. Jag hoppas eder verksamhet går bra. Eder i Herren" (namn). Denne kristne gentleman, som jag aldrig sett, och som har del i en stor affär i London, hade flera gånger förut sändt mig enahanda belopp. Ett par dagar förrän jag fick denna sista donation, hade jag bedt Herren, att han i nåd måtte påverka just denne gifvares hjärta till att ånyo hjälpa mig, hvilket jag aldrig förr gjort, hvad honom beträffar. Och nu kom en dubbel bönhörelse, i det att penningarna icke allenast inflöto, utan sändes just af denne herr X. Läsaren kan nu förstå meningen i hans bref: "Jag tror det är till följd af Herrens inverkan på mig, som jag närsluter o. s. v." I sanning det var Herren, som ingaf honom att sända mig denna summa.

Guds metod för utsändande af missionsarbetare.

Den församling i Bristol, som Georg Muller tillhörde, har haft förmånen att få vara ett föredöme för den allmänliga kyrkan i afseende på utsändandet af missionsarbetare såsom svar på bön. Härom skriver mr Muller bl. a. i första bandet af sina "Narratives": "Jag vill också nämna, att under de ätta år, som föregingo min första missionsresa i Tyskland, hade det legat på mitt hjärta och på några andra bröders hjärtan att bedja Herren, att det måtte behaga honom att bedra oss såsom en församling af troende genom att kalla och utsända bröder ibland oss till missionsering i utlandet. Denna bön syntes emellertid blifva obesvarad. Nu hade emellertid Herrens tid kommit att bönhöra oss, och jag, som särskildt bedt om denna sak, blef den förste att utgå med samningens budskap. Tingfär samtidigt kallade Herren äfven mr och Mrs Barrington samt mr Strong att utgå till Demerara och Miss Espenott till Schweiz, och begäfvö sig

dessa våra kära trossyskon till sina olika arbetsfält kort efter min afresa till Tyskland. Och elfva månader senare utgick vår käre broder Mordal, som vunnit allas kärlek genom sitt trogna, oförtröttade arbete ibland oss under tolf års tid, äfven han till Demerara, ehuru omkring 50 år gammal." — I en senare berättelse, 1896, visar mr Muller huru storligen denna församling i Bristol blifvit hedrad af Gud, då han skriver: "Från vår egen krets som kristen församling ha sextio bröder och systrar utgått på det yttre missionsfältet, af hvilka en del slutat sitt arbete här nere, men ännu återstå omkring fyrtio, upptagna af denna dyrbara verksamhet."

Guds verk, vårt verk, Guds tid, Guds sätt.

Den 9 okt. 1875 skref mr Muller: "Detta verk har nu uppehållits 42 år, och ehuru det i allmänhet är efter år tillväxt på ett eller flera områden, har Gud aldrig öfvergifvit oss, utan försett oss med det nödvändiga i pekuniärt afseende. Huru kunde väl detta uteblifva, då det verk vi förehafva är hans verk; och ifall vi äro de personer han vill hafva på arbetsfältet; om den tid kommit att han kunnat hedra oss därmed; och om vi på samma gång förtrösta på hans makt och villighet att hjälpa? Men visserligen erfordra dessa fyra punkter noggrant beaktande. Vi hafva främst att förvissa oss om att det arbete vi utföra verkligen och fullt är *Herrens verk*. Jag lägger så stor vikt härpå, emedan jag sett, huru man för att afhålla människor från vissa dåliga saker anordnat annan dålig verksamhet, som i en del människors ögon synes mindre tadelvärdt, men hvilket dock är af den natur, att det ej kan benämnas Guds verk. Huru kan man under sådana omständigheter vänta hjälp af Gud? Därnäst måste vi fråga oss, om vi äro de personer som passa att åtaga sig det, som i sanning är Guds verk; ty vi äro ej våra egna, vi äro dyrt köpta med Herren Jesu dyra blod. Vi få därför ej använda vår tid, våra anlag, våra kropps-, själs- och andekrafter efter eget behag, utan skola försöka lära känna om Herren vill hafva oss arbetande å det och det fältet. Men ej ens detta är nog. Vi måste äfven ytterligare söka få förvissning om, genom fälmödig biddan och blickande efter Guds vinkar, om *hans tid* kommit, att detta verk skall utföras. Huru viktiga de iven- senare punkterna äro, få vi en klar bild af genom tempelbyggnaden. Verket var godt och fullt efter Jehovas sinne; men hans tid var ännu ej kommen för utförandet däraf, då David önskade bygga templet; ej heller var han den man som skulle göra det, utan sonen Salomo. Antaget emellertid, att verket ej blott är Guds verk, utan att vi äfven äro de personer, som afsetts

för utförandet, och att Herrens tid kommit då det skall ske, då blir vår slutuppgift den, att förtrösta på honom för all den hjälp vi behöfva. Om vi ej göra detta, huru kunna vi hoppas att lyckas väl? Jag kan intyga, att de pekuniära behof, för hvars finande vi fingo se upp till Herren, stora som de äro, uppgående till omkring 44,000 pd. st. (omkring \$200,000) ärligen, äro långt ifrån allt det vi behöfva af Herren. Vi hafva oafslätligen att vända oss till honom, begärande råd och ledning i svårigheter; och därest ej Herren ledde beständigt, skulle vi misstaga oss och gå i orätt riktning."

George Mullers nittionde födelsedag.

Då mr Muller den 27 sept. 1895 fyllde 90 år och höll sitt tal i Bethesda, påpekade han sina många resor och sina erfarenheter som kristen, hvaraf pressen bl. a. intog följande: "Han hade färdats 200,000 mil till sjös och lands med sin nu bortgångna hustru; hade predikat i 42 länder i Europa, Amerika, Afrika, Asien och i de sex Australiska kolonierna. Ehuru han fordom lidit mycket af sjösjuka, lämnade han sig helt till Guds disposition och led aldrig under dessa resor på hafvet af sjösjukan. Han for sju gånger öfver Atlanten, sju gånger öfver Röda hafvet och sexton gånger öfver Medelhafvet. Han öfverfor Stilla hafvet och Indiska hafvet, men hade ej en enda gång varit sjuk. Huru godt var det ej att äfven befrias därifrån, såsom en Guds tjänare. Hans själsförmögenheter voro lika friska, som då han genomgick sina examina och skref ämnen i latin, franska och tyska, eller examinerades i hebreiska och grekiska, matematik och historia. Sedan dess hade nu förflutit sjuttio år och sex månader. Huru beundransvärd var ej Herrens godhet! Gudaktighet är nyttigt äfven för detta lifvet. Herren hade hjälpt honom att skriva böcker, dem Gud välsignat, och i de fyrtiotvå länder han besökte träffade han ofta sådana som länge känt honom genom hans skrifter och som voro glada att se honom. Sen huru Gud kunde använda en stäckars mask, som var blott ett skeppsvrak, då han leddes till Jesu Kristi kunskap och som denna afton börjar sitt 91:sta år! Under 69 år och 10 månader har denne man varit lycklig, mycket lycklig. Detta kom sig af tvenne ting. Han hade behållit ett godt samvete och ej egenvilligt gått i en riktning han visste vara emot Guds vilja; han menade naturligtvis ej att han vore fullkomlig; han var svag, arm och syndfull. Det andra var, han trodde sin lycka komma däraf, att han älskade den heliga skrift. De senare åren hade han tagit sig för vana att fyra gånger ärligen genomgå bibeln med eftertank och tillämpande den på sitt

hjärta, och denna dag stod han där en större bibelälskare än för 66 år tillbaka. Ju mera den behandlades likgiltigt och världslost, ju mera man bortresonerade däraf, ju mera slöt han sig till den. Detta var, jämte ett bibehållit godt samvete det, som alla dessa tiotal af år gifvit honom frid och fröjd i den Helige Ande."

Mr Mullers testamente.

I den 59 årsberättelsen säger mr James Wright, Mullers svärson och efterträdare, efter att hafva citerat Georg Mullers testamente: "Till Guds ära, hvars nåd gjorde mr Muller till hvad han var, meddelar jag här, att hela hans personliga kvarlätningskap vid bouppteckningen beedigats till 160 pd. st., 9 sh. och 4 pence (omkr. \$800), däraf böcker, möbler m. m., värderade till 100 pd. st. samt resten i kontanter. Under sin lifstid emottog han som gåfvor och genom testamenten för sin egen personliga del tiotusentals pund sterling, men han ansåg det som en dyrbar förmån att betrakta allt såsom endast anförtrodt till hans *förvaltning*, och följaktligen lade han aldrig något åsido för framtiden, hvarken för sig själf eller för någon medlem af sin familj, utan sökte "lägga upp skatter i himmelen" genom att på olika sätt använda dessa medel till spridandet af Guds äras kunskap, eller till att hjälpa de fattiga, "i synnerhet dem, som äro af frons hushåll." Af hans efterlämnade papper, hvilka kommit i mina händer i egenskap af testamentets verkställare, har jag funnit att mr Muller, genom vanan att systematiskt gifva i den mån Gud behagade anförtro honom med medel för hans *personliga* behof, under sitt långa kristliga lif, eller ända till den 1 mars 1898 (han dog den 10 mars), bortgifvit \$81,490 pd. st., 18 sh., 8 pence (omkr. \$400,000), däraf 64,500 pd. st. för missionen och hans inrättningar, samt omkring 17,000 pd. st. för de fattiga."

Fem villkor för verkningsfull bön.

1. Absolut beroende på Jesu Kristi förtjänst och medlarskap, den enda grunden för våra anspråk på välsignelse (se Joh. 14: 13, 14; 15: 16 m. fl.)
2. Afstående från all känd synd. Ty om vi förehafva något orätt i vårt hjärta, så hör oss Herren icke, emedan det vore att godkänna synden, Ps. 66: 18.
3. Tro på Guds löftesord, såsom bekräftadt af hans od. Att icke tro Herren är att göra honom till en lögnare och menedare, Ebr. 11: 6; 6: 13—20.
4. Bön i öfverensstämmelse med hans vilja. Våra motiv måste vara gudaktiga. Vi skola icke utfelja oss någon gåfva af Gud för att förslösa den på våra lustar, 1 Joh. 5: 14; Jak. 4: 3.

5. Enträgenhet i bönen. Vi måste söka Gud och förbida Gud, såsom åkermannen tåligt väntar efter jordens dyrbara frukt, Jak. 5: 7; Luk. 18: 1—8. Ur *Packlan*.

I juletid.

I midvinternatt en stjärna glimmar, en hoppets stråle för fallen värld, då Guda-Sonen i nattens timmar kom ned att blifva dess offergård.

Och genom sekler hans namn skall ljuda som Frälsare och Förlossare, och åter, åter hans röst skall bjuda förlåtelse åt hvar syndare.

Och åter kommer den julen kära, julklockor ringa kring jorden vid, och åter sjunges: Gud vare ära åt människorna fröjd och frid!

I. S—g i *Stadsm.*

den blifvit ett skönt instrument. Så har en kristen i sig själf intet företräde framför andra människor, utan att den barmhärtige Guden tillredt honom till ett verktyg för sin nåd. Liksom ett instrument måste förse med strängar, *väl slämmas* och *anslås*, så måste ock Gud förse en kristens hjärta med *goda tankar* samt stämma och anslå det till sitt namns ära. Huru skönt ett instrument än är, blir det dock ofta ostämmt och behöfver sorgfälligt vård.

När mörker var uti Judalandet och folket fallet i syndens garn, kom ned att återknyta bandet emellan folken och Gud ett barn.

Det barnet frälsar dig, vilseförda, det heter Fridsfurste, stor och stark han lyfta vill hvarje syndabörda, ta' trötta dufvan in i sin ark.

Låt Gud regera dig.

En människa är ett verktyg i Guds hand. Gif akt uppå huru violinisten stämmer sin violin. En kristen kan i mycket likna en violin. Den är förfärdigad af ringa, svagt trä och har icke sig själf, utan konstnärrens hand att tacka för att

Så är det ock med vårt kristliga lif, hvilket, lätt förstämmt af djäfvul, kött och värld, ofta skulle låta ganska illa, om icke den Högstes nådehand stämde det, dagligen toge vård därom och regerade däröfver. Men må vi härvid icke glömma vår egen plikt! Använda vi så mycken flit att stämma ett instrument, att det

må ljuda väl i människors öron, må vi då äfven stämma och ställa våra tankar, ord och verk så, att de icke misshaga Guds heliga ögon och öron. Om blott en enda sträng icke stämmer, så märka vi det strax, men ofta märka vi icke, om vår lefnad och vandel i ett och annat afviker från Guds heliga bud. Om en sträng missljuder, säger man strax till. Låt oss då vänligt erinra hvarandra, när någon ibland oss hos den andre förnimmer ett oskick, en misstän i hans kristliga lif! O Herre Jesus, stäm, regera och bilda du mitt lif, att det må öfverensstämma med din heliga vandel, ditt eget namn till ära och lof!

Pastorala förrättningar.

VIGDA:

Af pastor B. S. Nyström:

den 20 nov.: Charles W. Johnson från Canyon co., Idaho, och Olive M. Blaker från Clarke co., Wash.

Af pastor Martin L. Larson:

den 2 nov.: Albert W. Swanson från Ballard och Anna Peterson från Seattle (båda medlemmar);

den 12 nov.: Phillip A. Olson och Hulda Nelson, båda från Seattle och båda medlemmar;

den 16 nov.: John Louis Johnson och Anna Johnson, båda från Seattle.

Af pastor J. Jespersion:

den 11 nov.: Per A. Staaf från Nelson, B. C., och Hilda Christina Strömblad från New York, N. Y.;

den 12 nov.: Carl Oscar Beckstrand och Hilda Alfrida Ecklie, båda från Spokane, Wash.;

den 19 nov.: Morris Korsman och Mary Salmo, båda från Spokane, Wash.;

den 23 nov.: Amund Borgen från Moscow, Idaho, och Haakine Pederson från Spokane, Wash.

DÖPTA:

Af pastor B. F. Bengtson:

den 13 nov.: Julius Severin, son till Efraim och Maria Enegren från Coos River, Coos co., Oregon.

Af pastor B. S. Nyström:

den 28 okt.: Charley George, son till Charley och Minnie Heggblom, Cascade Locks, Ore.;

den 23 nov.: Sophia Katharina, dotter till John och Katharina L. Johnson, Hockinson, Wash.

Af pastor Martin L. Larson:

den 27 nov.: Marget Elisabet, dotter till mr och mrs Alfred Olson, medlemmar i Seattle.

Af pastor J. Jespersion:

den 12 nov.: Ethel Christina, dotter till mr och mrs Peter Albrektson, Spokane, Wash.;

den 13 nov.: Grace Augusta, dotter till mr och mrs Gustaf L. Samuelson, Spokane, Wash.;

samma dag: Elmer Wilhelm, son till mr och mrs Swan Carlson, Spokane, Wash.;

den 15 nov.: Harald Leonard, son till mr och mrs Magnus Ingerlund, Coeur d'Alene, Idaho;

samma dag: Ethel Leon, dotter till mr och mrs A. L. Salden, Coeur d'Alene, Idaho.

Af pastor Gustaf E. Rydquist:

den 6 nov.: Ellen Warnita, 12 år gammal, dotter till William och Bertha Peterson;

samma dag: Esther Christina, Oscar Edwin, Selma Elizabeth och Cora Annette, barn till Otto och Ida Nelson;

den 13 nov.: Hazel Waldine, dotter till William och Mary Jacobson;

den 23 nov.: Arthur Ludwig, son till Peter och Gerda Olson från Gray's River;

den 24 nov.: Hellen Virginia, dotter till William och Anna Fredrickson.

Af pastor N. J. W. Nelson:

den 25 nov.: May Rowena, dotter till mr och mrs John A. Person, Nora, Idaho;

samma dag: Lily Rachel Elduna, dotter till mr och mrs E. Louis Anderson do;

samma dag: Grant Edgar, son till mr och mrs Gustaf A. Gunnarson do;

samma dag: Austin Walfrid, son till mr och mrs August Nelson, do;

den 4 dec.: Ruth Amy Maria, dotter till mr och mrs Gustaf E. Anderson, Moscow, Idaho.

JORDFÄSTADE:

Af pastor Martin L. Larson:

den 9 nov.: Ernst Erickson, 26 år, från Seattle;

den 12 nov.: August Eckerström, 60 år; jordfästades ej här, sändes österut.

Litteratur.

Augustana Book Concern, Rock Island, Ill., har, sin goda vana trogen, äfven i år utgifvit en rikhaltig samling af större och mindre präktiga böcker för julmarknaden. För sin ädla sträfvan att utgifva och tillhandahålla god, lärorik och förädlande litteratur åt allmänheten förtjänar firman alla församlingars och enskildas hjärtliga tack. Och denna tacksamhet kan bäst ådagläggas genom att vid behof af något i bokväg insända sin rekvisition till vår egen förlagsexpedition.

Följande böcker hafva vi haft nöjet mottaga från nämnda firma för annålan, och vi rekommendera dem på det hjärtligaste:

Dialoger och monologer för ungdomsföreningar af Carl W. Andeer. Pris 25 cents.

Vid fypredan. Berättelse af N. Fries; öfversatt af D. E. W. Innehåll: För sent. Skilda åt. Farsars visdom. Guds skola. En hemkommen. Fyrhuset. Utgör en af den välkända författarens mest

hjärtevännande berättelser. Kart. 25 cents.

Guds öga vakar. Berättelse för ungdom af Emily Nonnen. Med synnerligt vackra illustrationer i kromo-litografiskt färgtryck. Kart. band med bild i färgtryck å pärmen 30 cents.

Gamla testamentet i ord och bild. Bibliska berättelser, enkelt framställda för barn. Med väl utförda bilder i färgtryck. 2:dra delen af S. P. A. L. Kart. 30 cents.

At Yuletide. Vol. II. Winter-Blossoms gathered for the Little Ones, by C. W. Foss. Profusely illustrated. Written and selected specially for children. Bound in handsomely illuminated board covers 30 cents.

Stories for Children. By Zach. Topelius. Vol. III. Translated by Prof. C. W. Foss, Ph. D. Illustrated. Bound in illuminated board covers 25 cents.

De fem sistnämnda lämpa sig synnerligen väl såsom julgåfvor för barnen i hemmet och söndagsskolan.

Illinois-konferensen 1853—1903. Minnesskrift utgifven af konferensen med anledning af dess 50-års jubelmöte i Moline, Ill., i maj 1903. Boken är väl inbunden och innehåller en teckning i ord och bild af Ill.-konferensen under dess första halfsekel. 196 sidor. Pris 50 cents.

December-numret af UNGDOMSVÄNNEN, fint illustrerad och försett med gediget innehåll, har utkommit. Denna tidskrifts årspris är blott \$1.00. Rekvideras hos Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.

Bland andra böcker, som af samma firma skulle utgifvas i början af denna månad, vilja vi i detta sammanhang nämna följande: *Vid juletid*, 7:de årg., 30 cents; *Korsbaneret*, 60 och 75 cents; *Prärieblomman*, 5:te årg., \$1.00; *Nya dikter af Ludvig*, \$1.25 och \$2.00.

En läxa på själfva julaftonen.

I skollärares hem hade man just börjat fira julafton, och barnens ögon lyste i kapp med granens ljus. På bordet stod en skål med äpplen och nötter och under bordet en korg med julklappar i och väntade. Ah, hvad barnen längtat efter denna stund, och hvad de hade hissnande roligt!

Då hördes en knackning, och strax därpå syntes ortens liflige och godhjärtade gamle läkare i den öppnade dörren.

"God afton", sade han brådskande. "Jag kommer för att höra, om någon här skulle vilja vara barnhärtig och fara med medicin till

Kallberga torp. Hustrun där har blifvit häftigt sjuk. Jag fick bud om det nyss genom statar-Anders, som kom hit ner för att jula och på vägen gått förbi Kallberga och fått budet. De bådo i torpet, att någon bland kyrkfolket skulle taga medicinen med sig i morgon efter julottan, men här är flaskan, och om den sjuka kan få den redan i kväll, så slipper hon plågas hela natten i onödan."

"Vill du gå, Harald?" frågade mamma sin äldste gosse.

Stackars Harald blef lång i ansiktet och hade icke mycken lust att förstöra sin så efterlängtdade julafton med att gå den långa besvärliga vägen till Kallberga.

"Kan ingen annan gå, någon hos länsmans?" frågade han.

"Det blir väl bäst, att jag går då", sade skolläraren och reste sig. Men hustrun ville på inga villkor tillåta det. Han var ju så klen och ömtalig och förkyld därtill, hennes man. Hon kastade en ogillande blick på Harald, som därvid reste sig halft förargad, halft skamsen och tog flaskan.

"Jag får väl gå då", sade han och var vid mycket dåligt lynne. Ett stycke hade han sällskap med doktorn.

"Det är synd om dig att få din julafton störd så här, men trösta dig med att du gör en god gärning, som nog skall ha sin välsignelse med sig", sade denne till afsked, då han försvann in i sin port.

"En god gärning! Välsignelse!" fnurrade Harald för sig själf, under det han ensam fortsatte sin väg. "Nu skala de äpplen och knäppa nötter därhemma och ha roligt, men jag får ingenting med. Så grymt af mamma att skicka ut mig! Det vore rätt åt henne, om jag ginge vilse och aldrig komme tillbaka. Hon skulle allt angra sig och gråta, om hon hittade mig ihjälfrusen i en drifva."

Så tänkte han och nästan njöt af att göra sig till martyr. Han såg, hur det lysto ur fönstren i byn, och med afund tänkte han på alla, som fingo fira sin jul i fred.

"Odrägliga torpargumma, som skulle bli sjuk just i kväll! Hon har inte hälften så ondt, som jag har träkigt nu."

Dylika tankar förkortade ej vägen för Harald och gjorde den icke angenämare. Ju längre in i skogen han kom, ju ensligare och mörkare blef stigen. Det suckade så hemskt i grantopparna, och det skymfades så spöklikt i den månbelvsta skogen. Harald kände sig rädd och gick fort. Lyckligtvis fanns det en och annan stuga vid vägen, annars hade han väl så småningom skrämt upp sig själf till riktig fasa. Aldrig i sitt lif hade han känt sig så öfvergifven, och att det var just på julaftonen, gjorde det ännu bittrare. Han grät af medömkan med sig

själf och trodde ej, att det kunde finnas någon, som det var mera synd om.

Allt på jorden har dock ett slut, så äfven vägen till Kallberga torp, och ändtligen var Harald framme. Men han blef inte gladare för det, ty han tänkte på hela vandrigen tillbaka och på att, innan han hunne hem, skulle julaftonen vara förbi, ljusen släckta och syskonen i säng.

Torparhustrun läg i svåra plågor. Harald hörde hennes jämmer ända ut i hagen. Torparen satt allvarsam och bekymrad bredvid henne, barnen voro tyta och förskrämda, den äldsta flickan grät, där hon satt och vaggade den minsta.

"Här är medicin från doktorn", sade Harald, då han kom in.

Hans ton var trumpen och ogin, ty han tänkte ännu på sig själf. Men det märkte ingen. Torparen drog en suck af lättnad och befrielse, barnen lyfte upp hufvudena, och moderns jämmer upphörde. Hon såg på flaskan, som om den varit en räddande ängel.

"Gif mig fort!" stönade hon, och hennes man gaf henne. Hon visste, att det var ett kraftigt verkande medel; hon hade försökt det en gång förr och blef lugnare, så snart hon fått det. Om blott en liten, liten stund skulle plågorna domna bort.

"Inte hade jag vågat hoppas, att doktorn skulle skicka det redan i kväll," hviskade hon. "Så snällt af honom! Nu slipper jag plågas hela natten. Och så snällt af dig, gosse, också att gå!"

Hon fäste sin lidande blick på Harald.

"Ja, det var snällt," instämde torparen. "Och just i kväll. Ni firade väl jul som bäst?"

"Ja", sade Harald.

"Men du gick ifrån!" Gud skall löna dig för det."

Harald stod tyst och skändes inför detta beröm och minnet af sina fula tankar och sin ovillighet. Om de bara vetat! Men de visste ingenting annat, än att han kommit en lång väg på själlva julafton med tröst och lindring, som om han varit en julens ängel, och därför voro deras hjärtan fyllda af tacksamhet och välsignande.

Torparen satte på kaffe och tog fram litet godt ur skåpet. Nu kunde han tänka på att fira jul i stugan, sedan mor fått ro. Harald fick ej gå genast, han måste vara med som allra bästa hedersgäst. Men han var mycket tyst och skändes mer och mer. Sedan kaffet var drucket, sade Harald farväl. Den sjuka sof nu så skönt efter det hon fått, men torparen och barnen följde gossen ut.

"Tack, tack!" sade torparen och treckte hans band mellan sina båda. "Nu går du inte ensam hem. Guds välsignelse är öfver dig och hans änglar omkring dig."

Harald kände sig falsk, som tog emot så mycket tack utan att låtsas om hur föga han förljänade det. Men det hade varit ovänligt att berättat för folket i stugan, hur ovillig han varit och hur ogärna han gjort dem den tjänst, de voro så tacksamma för, därför teg han.

Besöket i torparstugan hade förändrat hela hans sinnestämning. På bortvägen hade han endast känt medömkan med sig själf, men nu däremot kände han bara blygsel. Afskedsorden om Guds välsignelse och änglavakten ljödo högtidliga i hans öron hela vägen hem, och han undrade, om det var, som torparen sagt, efter som han icke kände sig spökrädd alls, fast det suckade i skogen och månen sken lika hemlighetsfullt som på bortvägen.

"Men hur kan Gud, som sett allt fullt, jag tänkt, vilja välsigna mig och sända mig sina änglar?" undrade Harald och såg upp mot stjärnhimmeln, på en gång skyggt och tillitsfullt. Aldrig hade han känt sig själf så liten och ovärdig och Gud så stor och god.

Denna känsla blef ännu starkare, när Harald kom hem. Syskonen lägo, och julgransljusen voro släckta, alldeles som han tänkt sig, men syskonen sofvo ej, och ljusen voro icke utbrunna. Och se, äpplena och nötterna funnos till största delen kvar, och julklapparna lägo fortfarande som öppnade paket i korgen. Hvad betydde det?

"Vi ville inte fira jul utan dig och ha därför skjutit upp det till i morgon kväll i stället," ropade syskonen.

"Vi ville inte, du skulle bli lidande på det, att du var snäll", sade mamma och kysste honom.

"Nej, jag var visst inte snäll! Du anar inte, hur ogärna jag gick, och hur ond jag var", utbrast Harald, som ej kunde bära mera af allt det oförtjänta berömmet.

Mamma lög.

"Jag märkte nog, hur ond du var, då du gick", sade hon, "men jag ser, att du kommit hem som en annan gosse. Det förefaller mig, som om Gud lärt dig något under din vandring i kväll. Har han inte det?" Harald visste ej, hvad han skulle svara, men kände, att modern hade rätt.

Stygg och ogin hade han varit, men Gud hade inte förkastat honom ändå, utan haft tålamod att begagna sig af hans tjänst och till och med lönat honom med människors tack. Nog är det värdt att tjäna en sådan Herre, och Harald tänkte, att den, som hiidanefters skulle göra det villigare, det var han det.

Så hade han fått en läxa att lära på själlva julaftonen, och jag tror, han lärde sig den så väl, att han inte glömdo den.

Välkomsthälsning till julen.

(Var hälsad, sköna morgonstund!)

Var hälsad, glada juletid,
som kommer full af fröjd och frid,
med hälsningar från höjden.
Och sanna fridens bud du bär
till barnen uti gruset här;
tag del i julefröjden!

Folken, som sitta
på ödslig strand,
vägen nu hitta
till lifvets land.

Du ock kan vägen finna,
När juleljusen brinna.

Var hälsad, stilla morgonväkt,
då hälsningen till Adams släkt
nära och fjärran klingar:
Han kommit, som profeten sagt,
man i en krubba honom lagt,
som frälsning världen bringar.

För de elända
en Frälsare
han ljus skall tända,
han hjälp skall ge:

till nödens barn som kvida,
som sörja och som lida.

Var hälsad, du julotta skön,
då skarorna till sång och böu
upp till Guds gårdar träda.
Och uti tidig morgonstund
de sjunga utaf hjärtats grund
de psalmer, som oss gläda.

O morgonstjärna,
så ljus, så blid,
här vi förnimma
en salig frid,

ja, Herrens frid vi smaka
i stilla julevaka.

Var hälsad, ljusa julekväll,
som öfver slott och öfver tjäll
breder ditt silfverskimmer.
Du fröjdar kungen på hans trou,
och dagakarlen, mödans son,
din stilla frid förnimmer.

Ja, julekvällen
tränger lätt
till mörka cellen,
till lasarett.

in öfver tröskeln träder
och tröstar, lysar, gläder.

Var hälsad, du, min Broder kär,
kom nu till mig och var mig när
i lifvets fröjd och smärta.
Låt mig, hvad än mig förestår,
hvarthän min väg i världen går,
städs hvila vid ditt hjärta!

När soln sig gömmer
i väster, jag
somnar och drömmar
om lifvets dag.

En jultmorgon då bräcker
med fröjd, som evigt räcker.

GUSTAF E—N.

Fridsbudbärarna.

Fritt efter Eulenburg.

Tre änglar flögo vid soluppgången genom landet. Deras ansikten voro ljusa som den unga dagen och deras blick ren som morgondaggen.

Så kommo de till en gran, och mot dennas stam lutade sig en man,

SPARFVARNAS JUL.

som med ängslig blick stirrade ut i det dimmiga fjärran.

Änglarna gingo fram till den bleke mannen med de ihåliga kinderna, och den, som gick främst, sade vänligt:

“Hvad är det, som plägar dig, du bleka människa?”

“Det är längtan”, svarade mannen klagande.

Då sade ängeln blidt:

“Se på mig, jag är *Längtan*.”

Mannen såg förvånad upp.

“Du? Skulle du vara längtan? Men du har ju vingar?”

“Tror du då, att längtan är bunden vid jorden, som det fjättrade trädet eller det för jordlifvet bestämda djuret?” — sporde ängeln mildt.

Mannen genmålde med darrande, trängande röst.

“Hvarifrån kommer du?”

“Där uppträn.”

Ängeln pekade uppåt, där himlen utspände sitt ljusblå kläde, och lärkorna läto höra sin jublande sång.

Och änglarna gingo vidare, medan morgonljuset lekte på deras hvita vingar. — — —

Då ett år gatt, gingo änglarna åter vid soluppgången genom landet. Och åter stod den bleke mannen under den mörka granen och blickade vemodigt ut öfver trakten.

“Hvad är det, som plägar dig?” frågade den andre ängeln, och hans röst klingade som likedom för sjuklighet och plägar.

Mannen sade klagande: “Jag kan icke bedja.”

Då svarade ängeln fridfullt: “Se på mig, jag är *Bönen*.”

“Du bönen?” genmålde mannen tviflande, “nej, bönen är mörk som nöden, hopplös, bunden vid människornas föreställningar. Men du är ren som stjärnljus och solglans. Du har blå ögon, ljusa som själfva morgonhimlen.

Ängeln smålog.

“Jag är ljus”, sade han, “därför att jag kommer från ljusets värld, från en värld, som öfvergår allt hvad i människor uträknas och beräknas.”

Och änglarna gingo vidare framåt mot soluppgången, och daggen gnistrade som diamanter under deras steg.

Den bleke mannen såg efter dem och lade handen mot sitt hjärta. Det bultade så underligt, och det kom en känsla öfver honom, som han icke själf förstod. Han tyckte dock, att han känt någonting liknande, då han var barn. — — —

Då ännu ett år gått, gingo änglarna åter öfver jorden, men denna gång var det, då solen höll på att gå ned.

Nu gick den tredje ängeln främst, och på armen bar han ett barn, hvilket smålog mot den strålände, sjunkande solen och hvars mjuka guldoeckar glänste som stjärnor.

Då änglarna kommo till granen, stod mannen där åter, men han var icke ensam, barn lekte omkring honom, han undervisade dem med vänliga ord, han berömdo och smekte dem.

Den tredje ängeln gick fram och hälsade på honom. Och åter frågade mannen: “Hvem är du?”

Och ängeln svarade: “Jag är *Bänhörelsen*.”

Då strålade granen i härlig glans, och barnet på ängelns arm sträckte sina små armar mot mannen. Denne sjönk ett ögonblick på knä, men sedan reste han sig, hans ögon strålade af glädje, medan barnen trängde sig omkring änglarna, som med silfverklara röster sjöngo en gammal julpsalm.

Ringen, I klokor, ja, ringen stor
fröjdl att behåda.

Tändren, I stjärnor, som änglarnas
ögon att skada.

Frid är på jord!

Himmelens frid med Guds ord.

Ära vare Gud i höjden!

Den heliga natten.

Där sjöngo Guds änglar med jubel
och fröjd,

de sjöngo om frid öfver jorden.

Guds Son stigit ned från sitt hem
att i höjd,

ett människobarn är han vorden.

Han hvilat i ringhet, i krubban, på
strå.

Guds härlighets sken är den lille än-
då.

Guds visandes rättin befröja.

Haf tack, att du kom och blef fattig
som vi

och kände vår nöd och vår smärta!
Nu skola vi rika och saliga bli
och finna en plats vid Guds hjärta!
O, gif i vårt hjärta den frälsande
tro,

som slår mellan himlen och jorden
en bro

i julens de saliga tider.

En julafton på hafvet.

Hafvet var i uppror. De vilda vågorna tornade upp sig, den ena öfver den andra, liksom ville de sluka allt som kom i deras väg, och snöstormen lven genom tackel och tåg på en skuta, som mödosamt arbetade sig framåt genom bränningarna.

Det är ej godt att vara ute i sådant väder, och hade skepparen annat hvad som komma skulle, hade han nog sökt hamn, innan det var för sent.

De voro två karlar ombord, och dessutom en fjortonårig pojke, skepparens son. Hans hette han. De hade gjort hvad göras kunde; de hade refvat seglen så när som på ett enda och fastgjort dem så väl som de styfva, isade dukarna läto handtera sig af styfva, frusna fingrar, och nu hade de ej annat att göra än försöka hålla undan för mötande farkoster och de farliga klippref, som bäddat så många seglars graf. Och det var ej något lätt arbete, då de för snöstormen blott kunde se ett par famnar framför sig.

Men det var ännu något de kunde göra, och det gjorde också skepparen. Han bad till Gud. Han hade seglat i fyrtio år och kämpat sig igenom många stormar, och under de åren hade han alltmåra lärt inse sin egen svaghet och vanmakt, men ock hvilken stark Gud han ägde i honom, som regerar vind och vägor. Nu var han gammal och längtade till ro; det var den sista resan han ämnade göra för att sedan lämna sjön och slå sig ned i det lilla vackra hemmet, som han byggt upp åt sig och de sina under de susande björkarna. Och han längtade efter den stunden, så äkta sjöman han var.

De hade blifvit försenade, först genom långsam lastning och sedan genom stormen, som dref dem ur rätt kurs. Amars ville de ju gärna hem till jul, skepparen hade lofvat Hans det, om det blott var möjligt, men nu var det icke längre möjligt, ty det var redan julafton och de visste knappast hvar de befunno sig.

Och skepparn bad. Medan han skötte rodfet och stötrade ut i stormen, var hans hjärta upplyftadt i bön till den himmelske Fadern. Han oroade sig ej för sin egen skull, och icke heller för besättningskarlen, gamle Fredrik, som också visade hvad det ville säga att “vandra med Gud”; men hans själ ropade i ångest för sonen, Hans, som ännu icke lämnat sitt hjärta åt Herren Jesus.

“Käre Herre, rädda honom! Käre Herre, fräls hans själ!” Så ljöd det halfhögt öfver faderns läppar, men icke ett ord nådde bort till sonen, som krupit ned genom en af luckorna, så att endast hufvudet syntes.

Och Hans själ? Han bad icke, men nog var han betänksam till mods. Det gällde dock mest missräkningen att ej få fira jul hemma hos mor och syskonen, ty icke trodde han det var någon egentlig fara å färde; far var ju så sjövan och hade varit ute i värre stormar än den här.

Brak! En förfärlig stöt. Skutan hade ränt upp på ett klippref och fått en svår skada, genom hvilken vattnet forsade in. Hans rusade upp genom luckan och ville skynda bort till fadern, men hvar fanns han? Skutan krängde hårdt på sidan — hade han gått öfver bord? Nu började fartyget redan sjunka, och Hans surrade i förtviflan sig fast med en tågända vid en af de stora luckorna, som slitits loss. I nästa ögonblick slog en väldig våg öfver honom och han fördes öfver bord.

Det gick rundt omkring för hans tankar. Var det döden som kom? Och han var ej beredd. Men far var beredd och gamle Fredrik likaså! Kanske hade de redan gått in genom pärleportarna, om hvilka de så gärna sjungit. Hvad skulle han göra? “Herre Gud, förbarna dig öfver mig!” ropade han i sin ångest. I detsamma flöt något förbi honom. Han såg en mans ansikte med hvita, orörliga drag och ett stilla, högtidligt uttryck af frid däröfver. “Far! Far!” ropade gossen; men i samma ögonblick sjönk skutan och allt drogs i djupef, utom luckan, vid hvilken Hans var fastsurrad; den slungades långt bort af en väldig våg.

Det var ångestfulla timmar, som följde. Han tänkte på modern och syskonen där hemma, som fingo vänta förgäfvos i den heliga aftonen; han tänkte på far och gamle Fredrik, som firade jul i himmelen, och ur hans hjärta uppsteg det ena böneropet efter det andra till den Gud, som fadern älskat, men som han själf gått främmande för ända till denna dag.

Stundtals förlorade han medvetandet, där han slungades hit och dit af vågorna, och då han ändtligen vaknade till full sans, befann han sig i en båt, som gått ut för att rädda manskapet på ett annat nödställt fartyg och på henvägen funnit den förolyckade gossen, ännu fastsurrad vid luckan. Det var ett under, att han ännu var vid lif.

Ja, ett under var det. Och när han sedan låg i den varma bädden på lotsstationen och omtalade sin historia och huru viss han var, att far och Fredrik hade det godt, då var det mer än en af de härdade männen omkring honom, som torkade en tår ur ögat, och lodström, som höjde sig så vänligt öfver bäd-

den, hviskade med rörd stämma: "Det är din fars böner, som räddat dig, min gosse!"

Fars böner! ja, dem glömde han aldrig. Och när han sedan kom hem till mor och talade om det fridfulla uttrycket i den dödes ansikte, så tillade han: "Mor, jag vill få det som far, så att jag är beredd att dö!"

Och genom Guds nåd kom det också därhän med den förut så tanklöse gossen.
D. U. T.

Julfrid.

Stjärnorna tindra i julkvällsfrid,
skönt de på fästet blänka;
ned på glänsande täcke af snö
glittrande ljus de stänka.
Skogen står så högtidlig, tyst,
svagt af det skimrande sken belyst,
hvilat i vinterdvala.

Prydda med hvita höljet af snö
mörka granarna präla;
hala grenar af björk och ek
rimfrostsilfrade stråla.
Högtidsfrid i naturen rår,
såsom om skapelsen själf förstär
julens heliga minne.

Ljusen tändas i koja och slott —
bort med hvardagsbekymmer:
lägg med arbetskläderna af
allt, som festglädjen skymmer.
Gläd dig, o mänska, men gläds dock
mest
att få bjuda som hemmets gäst
fursten från himlars rike.

Han, som med hyllande sängers lof
änglaskarorna hälsa;
han, som, bådad se'n tusen år,
kom att oss fallna frälsa;
han, som den störste och högste var,
men den ringastes skepnad bar,
han i ditt hus vill gästa.

Högtidsglansen är snart förbi,
yttre fröjder försvinna;
glädjestunderna taga slut
fort, som ljusen försvinna.
Men den glädje, den frid och ro,
han kan gifva i hjärtats bo,
varar evinnerligen.

Öppna då villigt ditt hjärtas dörr,
bjud honom hos dig blifva;
bed honom fylla din själs begär,
frid, förlåtelse gifva.
Älska hans vilja och lyd hans ord,
tills, när färdan är lyktad på jord,
evig julhögtid standar.

En jultanke.

När granen tändes i rik mans hus
och i den fattiges hydda,
när i hvart fönster man ser ett ljus,
som oss mot mörkret vill skydda,
och brasan sprakar på hemmets härd
och man är nöjd med sin lilla värld
och nöjd med alla små gåfvor,

då sträfvar kanske därutanför,
i kvällens mörker och kyla,

En fröjdefull Jul och ett Godt nytt år!

en bror, hvars öde knappt någon rör,
en bror, som trasor blott skylar,
och om så är, om han klappar på,
så öppna villigt, låt honom få
en smula glädje att njuta.

Och hvad du ger, ger dig Gud igen,
som ömt sig värdar om alla,
och hvad du gör för din fallne vän,
bör ej förgäfvos du kalla.
Skall frukten här du ej skåda få —
hvad mer! Du gjorde ju rätt ändå,
ditt eget hjärta det säger.

Din lycka stegras i dubbelt mått,
när nästans börda du lindrar,
och om af häfvor du litet fått,
att älska det dig ej hindrar.
Ett vänligt ord och en vänlig blick,
som ifrån hjärta till hjärta gick,
kan ofta mycket uträtta.

Dock, hvad du kan, bör du villigt ge,
ty mer än ord tala gåfvor;
till ankans skärf skall nog Herren se
den är den bästa bland häfvor.
Att af sitt öfverflöd gifva bort
en del är mänskligt och rätt och godt
men att försaka är mera.

Ack, låt oss ge och med kärlek ge
af allt det Herren oss gifvit!
Och låt oss tacksamt och ödmjukt be,
att det oss anförtrödt blifvit
må lända nästan och oss till väl
och bli till gagn för vår egen själ,
men ej till hinder och snara.

ALICE.

Vid ett årsskifte.

*Äfven från i dag är jag
densamme. Es. 43: 13.*

Herre, är det så, du säger mig?
O, så hjälp mig för hvar dag, som
randas,
taga detta dyra ord från dig!
Hjälp mig minnas, hvad du hit-
tills varit
under alla dessa år, som flytt,
Ställ det dag för dag för ögat åter,
gör det åter för mitt hjärta nytt!

Trofast har du följt mig alla dagar
som en fader, älskat, värdat hult,
fostrat, undervisat, tuktat, straffat
med ett hjärta utaf kärlek fullt,
dragit mig, som du förstår att draga
hem till dig, igenom nöd och nåd,
visat mig det mörka svundadjupe
men ock djupet af ditt kärleksråd.

Och hur har du icke ständigt mött
mig
med förlåtelse så full och rik,
helat bristerna som ingen annan,

sagt till tviflets mörka ande: vik!
Ja, hur har du icke lättat bördan,
burit mig och den på samma gång,
gjort mitt hjärta fritt och lärt mig
sjunga,
lärt mig jubla trots allt tidens
tvång!

När så otron hviskat: Männe Her-
ren,
väl kan hjälpa utur det och det?
och all hjälp syns fjärran. Se, du
kom dock

äfven då och hjälpte och förlät!
Hjälpte och förlät. Ja, käre Herre,
detta var alltjämt ditt sätt med mig.
Skulle jag då tvilla på din kärlek,
som i allt så uppenbarat sig?

Och, när jag i nöden ofta skriat,
har du svarat mig, om än jag ej
strax förstätt ditt svar, jag kanske
ment mig
genom stormen höra blott ett nej:
men ditt "ja" låg likväl gömdt där-
under,
glänsande som pärlan i sitt skal.
Ty du gaf, hvad innesrt jag begär-
de,
om ej efter klemig känslas val!

Sådan har du hittills varit, Herre,
och på nytt du samma löfte ger:
Äfven från i dag är jag densam-
me —
skulle jag begära något mer?
Hjälp mig blott att tro och taga
vara
på den nåd, det löftet innebär:
hur det växlar allt, ja, allt på jor-
den
du för evigt dock densamme är!

L. S.

Om vi kunde se in bakom ansiktets
mask på de många, vi dagligen möta,
om vi kunde läsa i deras hjärtan —
skulle där ej stå — i längtan, i begär
eller i vemod ett allenast: *renhet, sau-
ning.*

Det är en ensam, som kan gifva oss
detta och *bevaka* oss i det. Det är
Kristus — "Hvite Krist". *Han kom*
för att göra de orena rena. *Han kom*
för att mel lifvets ande tränga till
vårt innersta och likt kirurgen med
sin knif borttaga det onda hos oss, på
det att rum måtte gifvas för det goda,
för honom själf.

Hvarför äro vi icke i verklig san-
ning renhjärtade? Vi läste nyligen ett
ord, som här i sin verklighet fullt
möter oss: *I hafven icke, emedan I
icke bedjen.*

En trogen bekännare räddad.

I det svåra kriget, som fördes 1716—1718 mellan Turkiet och Tyska riket, och i hvilket den fromme och tappra prins Eugen vann så härliga segrar, tilldrog sig följande. Från alla tyska länder infunno sig hjälptrupper vid kejsertliga hären, äfven från Lüneburgerlandet några; och från Hermansburgerbyn kom ibland andra en herr von Staffort med två ställsvänner, af hvilka den ene hette Peter Paasch, den andre Hans Pussel. I den stora slaktningen vid Belgrad, som tyskarna vunno, fann Hans Pussel sin död, då han med sitt modiga anfall på turkarna frälste sin herre ur deras händer. Vid den därpå följande stormningen af Belgrad stupade herr Staffort, sedan han redan hade inträngt uti staden. Peter Paasch, full af smärta öfver sin älskade herres död, hade så oförsiktigt följt de flyende turkarna, att han utanför staden blef af dem kringgränd och tagen till fånga. De bundo honom vid svansen af hans häst, en turk satte sig upp, och så måste Paasch naken och barfotad springa, ty turkarna hade fräntagit honom allt. Sent på aftonen stannade de i en skog, där de trodde sig vara i säkerhet för de kristna, och nu skulle en lysande hämnd tagas på den kristna fången, ty de hade sett, huru han i striden hade nedhuggit flera turkar. De började med att först bilda ett kors af tvänne käppar, spottade på detta kors och ville med plågor tvinga Paasch att också spotta på korset. Men Paasch, som nu hade blifvit lösgjord ifrån hästen, ty nu fruktade de intet motstånd af honom, slog ridderligt hvarje turk vid örat, som spottade på korset, tills man åter band både händer och fötter på honom. Nu stack man honom med dolkar och knifvar för att tvinga honom att spotta på korset, och då allt detta ingenting hjälpte, fastspikade man bägge händerna öfver hufvudet på honom vid ett träd och ville med slag af piskor och käppar och särande med vapen tvinga honom att utsäga Mohammeds namn. Men så ofta man sade detta namn för honom, så sade han: Jesus Kristus. Då beslöto dessa Kristi fiender att upptända en eld under honom och att sålunda anfingen tvinga honom till förnekande eller låta honom dö eldsdöden. Då nu Paasch såg, att hans död var nära, så bad han innerligt sitt Fader vår, sedan läste han tron, och Herren gaf den tappra krigsmannen sådan frid i hjärtat, att han till och med kunde bedja för sina mördare, såsom Herren Jesus själf gjorde samt hans trogne blodsvitne Stefanus. Men knapp hade han bedit ut sin bön, förrän han blef uppfyllt med så stor himmelsk fröjd, att han icke kunde afhålla sig ifrån att med mäktig, allt fiendernas buller öfverröstande stännuma börja att sjunga den gamla härliga passionssången:

“Guds rena Lamm, oskyldig, på korset för oss slaktad” o. s. v. Han hade just sjungit de orden: “gif oss din frid, o Jesus”, så hördes utanför skogen trumpeters skall; tyska ryttare inbröto i skogen. Turkarna skingrades såsom agnar för vinden, och med förvåning såg ryttarna se den uppspikade Paasch och den brinnande elden under hans fötter. De gjorde honom skyndsamt lös, och han låg afsvinnad i deras armar. Sedan de förbundit hans många sår, rentvätt honom och försett honom med kläder, kom han åter till sans, och hans första fråga var: “Huru skickade Gud eder just så i rätta stunden?” De svarade: “Vi voro utskickade för att förfölja turkarna, och så hörde vi i skogen den sången: ‘Guds rena Lamm, oskyldig.’ Här är en kristen, ropade vi och ilade in i skogen — det det är just det Guds Lamm, som du satte din förtrostan till, som har frälsat dig.” De förde nu Paasch till Belgrad. Händelsen kom för den fromme prins Eugens öron, som nu lät värda och undfagna Paasch på det bästa, besökte honom själf några gånger och fröjdade sig åt hans barnsliga, enfaldiga tro; och då han icke mera dugde till krigstjänst, skickade prinsen honom tillbaka hem till fäderneslandet, där han 1728 dog i tron på sin Frälsare.

GLÖM ICKE att prenumerera på en af vår kyrkas tidningar, nämligen

AUGUSTANA .: UNGDOMSVÄNNEN

eller **AUGUSTANA JOURNAL.**

Ingen kan växa in i samfundet, som icke läser samfundets tidningar.

Skrif genast till **Augustana Book Concern, Rock Island, Ill.**, eller tala med eder pastor om saken.

The Old Firm at the Old Stand Still!

—LEADS IN—

HARDWARE and GROCERIES.

Moscow Hardware Co

MOSCOW, IDAHO.

C. V. Delepine, M. D.

Physician and Surgeon

Office over Torsen Drug Store,

MOSCOW, IDAHO.

Madison Lumber Co.

—DEALERS IN—

Lumber, Wood & Coal

MOSCOW, IDAHO.

Spotswood & Veatch
Brokers

Real Estate, Insurance
Loans & Rentals

MOSCOW - - - - IDAHO

The First National Bank

of Moscow, Idaho.

Äldsta och största bank i Latah County. Särskild uppmärksamhet ägnas växlar till utlandets alla delar.

A. N. Bush, President. W. L. Payne, kassör.
Warren Truitt, v. Pres. B. L. Jenkins, bitr. kassör.

Nya böcker

Svensk
Amerikanerna

Deras materiella och andliga sträfvanden.

Anteckningar från en resa i Amerika, företagen med understöd af svenska staten,

af

Dr CARL SUNDBECK.

Med öfver 350 porträtt och illustrationer.
Pris, i elegant klotband \$1.75.

NYA DIKTER

AF

LUDVIG HOLMES.

Pris kart. \$1.25. - - Elegant klotband \$2.00.

Prärieblomman

för 1905.

Illustrerad litterär kalender

Femte årgången.

Redigerad af Redaktör A. SCHÖN, med bidrag af svensk-amerikanska litteratörer och artister.

Pris, inb. i eleg. klb \$1.00.

Den enda i egentligt mening VITTRA SVENSKA KALENDER utgifven i Amerika. Rikt, intressant och omväxlande innehåll på vers och prosa.

Förut ha utkommit:

Prärieblomman, första årgången...	pris i klb \$1.00
.. andra årgången...	.. 1.00
.. tredje årgången...	.. 1.00
.. fjärde årgången...	.. 1.00

Alla, som nu rekvirera de fyra första årgångarna, erhålla dem för nedsatt pris, \$2.70, så länge lagret räcker.

Således alla fem årgångarna för \$3.70 netto

Adressera:

AUGUSTANA BOOK CONCERN

ROCK ISLAND, ILL.

Filialer: { 213 East Seventh St., ST PAUL, MINN.
377 Broadway, Room 1609, NEW YORK.

För erhållande af de BÄSTA och STILIGASTE

Fotografier

—RESÖK—

H. ERICHSON

MOSCOW, IDAHO.

J. A. BJÖRKLUND

tillhandahåller ett godt urval af

VAGNAR OCH FARMREDSKAP.

Kom och bese dem.

TROY, - - - IDAHO.

Olson & Johnson

Möbel- och
Järnvaruhandel.

STORT LAGER. PRISERNA DE BILLIGASTE.

Troy, Idaho.

L. A. Torsen

Dealer in

Drugs, Patent Medicines, Toilet Articles,
Stationery, School and Office Supplies, etc.,
Paints, Oils, Varnishes and Brushes.

Main Street, Moscow, Idaho.

DAVID & ELY

DEPARTMENT STORE

The largest and best stock of goods in North
Idaho. Call and look the stock over.

MOSCOW, - - - IDAHO.

Moscow Nurseries

Home Grown Fruit Trees Are the Best.

We have the finest lot of trees ever grown.

Send in your orders by mail.

MOSCOW NURSERIES,

F. L. WHITE, PROP. Moscow, IDAHO

H. P. EGGAN,**Skandinavisk Fotograf.**

Gör mig ett besök.

3:dje gatan. - Moscow, Idaho.

Nära G. A. R. Hall.

THE GEM CITY HARDWARE COMP., Ltd.

Järnvaruhandel,

BLECKSAKER och STOVAR.

MOSCOW, IDAHO.

You can get everything cleaned,

"Your character excepted,"

at the

Moscow Steam Laundry**Motter, Wheeler Co.,****The Leaders,**

MOSCOW, IDAHO.

"Den som spar, han har." Spara
10-centaren, och dollarn är Er.
Insätt Edra besparingar i SPOKANE
& EASTERN TRUST CO'S spar-
banksafdelning. Intresse betalas i
januari och juli.

SPOKANE & EASTERN TRUST Co.,
Moscow, Idaho.

SVENSK SKOHANDEL.

Stort lager af alla slags skodon, såsom

SKOR, STÖFLAR, GALOSCHER, m. m.

Gör mig ett besök.

Gust. E. Wersen, La Conner, Wash.

Will E. Wallace

JUVELERARE och

....OPTIKUS....

Spicer Block. - Moscow, Idaho.

Third St. Market

Fresh and Salt Meats

Fish and Poultry

FRANK PRICE, ägare. MOSCOW, IDAHO.

T. TOBIASON

DEALING IN

Lumber, Sash & Doors

Main Street, Moscow, Idaho.

CHILDERS & CHILDERS

Fresh and Home-made

**Candies, Ice Cream and
Soft Drinks**

MOSCOW, IDAHO.

HAGAN & CUSHINGtillhandahålla allt som hör till en väl
sorterad**Kötthandel.**

BUTIK Å MAIN STREET.

Högsta kontanta pris betalas för biff
fläsk, fårkött och fjäderfä.**R. HODGINS,**
Druggist och Kemist,

Stort förlag af skol- och andra böcker
samt utrustning för kontor och skolor.
Kom in och bese mitt nya lager af
svenska och norska Böcker, Biblar och
Testamenten.

Moscow, Idaho.

E. C. Lloyd,
Carriages, Buggies and Saddle Horses

Livery, Feed and Sale Stables.

Give us a call. — Moscow, Idaho

OSCAR LARSON,

Tyger, Kläder, Skor,
Hattar, Herrekiperings-artiklar och
Grocerier.

TROY, - - - IDAHO

O. A. LENDE**Skandinavisk Advokat**

Praktiserar vid alla domstolar.

Allt arbete utföres Moscov,
prompt och noggrant. IDAHO

GRICE & SON**Furniture**

Opp. Moscow Hotel, Moscow, Idaho

Det bästa är alltid det billigaste,
och det är hvad ni får
hos

Geo. Creighton,

parti- och minnhandlare med

Tyger, Skor och**Kläder.**

SVENSKA TALAS.

MOSCOW, - - - IDAHO

COLLINS & SHERER

Hardware and Plumbing

203 Main Street

MOSCOW, IDAHO.

Adolph Kulhanek**Skomakare**

Main Street. - Moscow, Idaho

D. H. HOLMAN

* DENTIST *

Teeth extracted without pain by use of
local anesthetics. No hypodermic
needle. Only best material used.

MOSCOW, IDAHO.

HEARD & HUMPHREY**Grocerihandel**

MOSCOW, IDAHO.

Augustana och Augustana Journal
kostar endast \$2.00 pr år.

Issued the 15th every month
by Lutheran Augustana Book Concern,
Rock Island Ill.